SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 12, П'ЯТНИЦЯ, 23 БЕРЕЗНЯ 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 12, FRIDAY, MARCH 23, 2012 $1.00

Намір Віктора Януковича – ніж у спину українській мові

Петро Часто

ПАРСИПАНІ. – Очевидний і гідний жалю факт: зовнішня політика України за перші два роки президентства Віктора Януковича звелася до погіршення взаємин як з Европейським союзом (з причини відсутности демократичних реформ і безпрецедентного кримінального переслідування провідників української політичної опозиції), так і з Росією (з причини невреґульованих цін на російський газ), а внутрішня – до деструктивного протистояння між українською владою та українським суспільством.

Й ось яким хибним і небезпечним способом „реґіонали" плянують вийти з цієї близької до колапсу ситуації. У понеділок, 19 березня, Президент В. Якукович поїхав з дводенною візитою до Москви на зустріч керівників держав-членів Евразійського економічного співтовариства (Росія, Білорусь, Казахстан, Киргизстан, Таджикистан), в якому Україна має статус спостерігача. Однак, напередодні цієї візити Президент в інтерв'ю для російського аґенства „ІТАР-ТАРС", замість логічним чином міркувати на економічну тему у зв'язку з цією зустріччю в Москві, здивував і обурив український світ запевненням, що Верховна Рада невдовзі ухвалить закон про визнання російської мови другою державною в Україні.

Можливо, ця заява – ще один взірець немудрої дипломатії, коли говориться одне, а робиться інше. Адже це саме В. Янукович вже обіцяв, у Москві бувши, перед президентськими виборами у 2004 році і так само – перед виборами 2010 року. Відтак обачно відступав від тих обіцянок.

Але може статися і найгірший варіянт, а його здійснення означатиме офіційне відкинення української мови, як єдиної державної в Україні, на узбіччя суспільного буття і формальне повернення російської мови у стан панівної. Річ у тому, що сьогодні становище українства в Україні – у зв'язку з дворічним політичним, культурним і мовним назадництвом „реґіонального" режиму – набагато складніше і тяжче.

Й без того цю болючу проблему загострює брутальна політика Кремля, спрямована на відновлення „великої" Росії – знов-таки, великої не в самій собі, а за рахунок поглинення України. У цьому темному руслі вповні збігаються інтенції великодержавного шовініста Володимира Путіна, котрий повертається у президентське крісло, і московського Патріярха Кирила з його проєктом поглинення українського православ'я „Русскім міром". Ставки у цій лукавій й нітрохи не християнській грі дуже високі: якщо Україна вистоїть і не заломиться, для Росії це означатиме початок кінця. Раніше чи пізніше. І то водночас у двох підставових сферах – у мовній (оскільки за останнє 20-річчя Росія втратила до 40 млн. носіїв своєї мови), і в церковній (російське православ'я, позбавлене навіть найменшної здатности до реформування, неминуче згубить рештки впливу на людське життя).

Що В. Януковичеві не піде так легко справа з практичним здійсненням його провокативного пляну проти української мови, свідчить реакція суспільства на „мовну" заяву. Навіть ідейно хисткий голова Верховної Ради Володимир Литвин, як повідомила „Українська правда" (19 березня), визнав, що „ініціятиву щодо надання російській мові статусу другої державної неможливо здійснити на практиці, бо мовний

(Закінчення на стор. 17)

Помер Іван Дем'янюк

Іван Дем'янюк на фотографії з грудня 2011 року.

17 березня в Німеччині, в будинку для старших віком осіб неподалік Мюнхену, столиці Баварської землі, помер 91-річний Іван Дем'янюк, світова думка щодо якого, мабуть, вже назавжди залишиться розділеною: одні вважатимуть його винним у скоєнні злочинів під час Другої світової війни, для інших він є однією з жертв тієї самої війни, а також жертвою безпрецедентного в своїй політичній заанґажованості німецького суду, який у травні 2011 року визнав І. Дем'янюка причетним до вбивства 28,060 в'язнів у нацистському таборі смерти „Собібор" і засудив до п'яти років тюремного ув'язнення.

Історія кримінального переслідування І. Дем'янюка почалася в 1988 році, коли його було позбавлено американського громадянства і передано в руки ізраїльського правосуддя: Відтак суд в Ізраїлі ідентифікував його як „Івана Ґрозного" – наглядача-садиста у фашистському таборі смерти „Треблінка", і засудив до смертної кари.

У 1993 році Верховний суд Ізраїлю, визнавши докази що „Іваном Ґрозним" правдоподібно була інша особа, Іван Марченко, звільнив його з ув'язнення. Після цього правоохоронні органи США повернули І. Дем'янюкові американське громадянство.

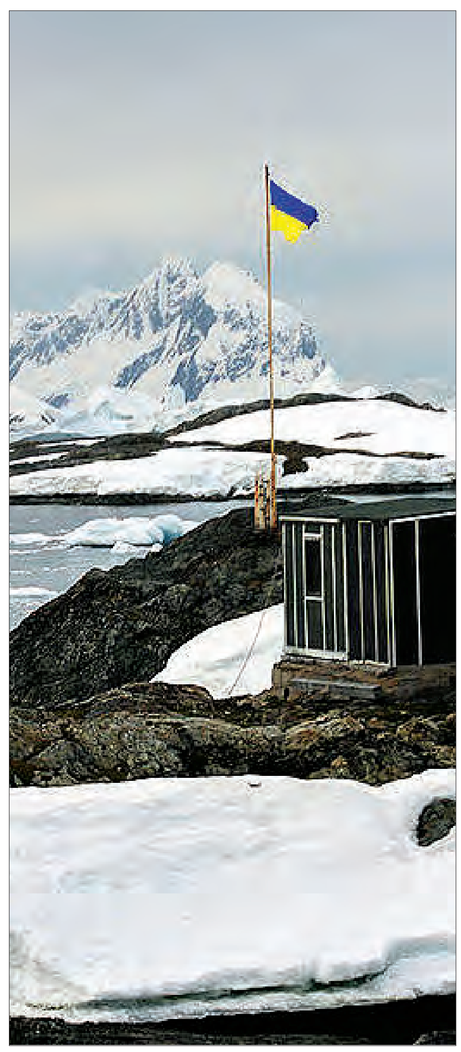
В 2009 році Німеччина поновила кримінальну справу проти І. Дем'янюка, підставою було нібито знайдене посвідчення зі школи СС у Травніках, видане колись на прізвище І. Дем'янюка. В результаті – повторне звинувачення, повторне позбавлення американського громадянства і видання 89-річного І. Дем'янюка німецькому правосуддю.

У травні 2011 року суд в Мюнхені визнав І. Дем'янюка у пособництві німецьким нацистам і в причетності до знищення понад

(Закінчення на стор. 17)

Пік „100-ліття Пласту" в Антарктиді

Андрій Ребрик

Прапор України в Антарктиді. (Фото: Ігор Дикий)

СТАНЦІЯ „АКАДЕМІК ВЕРНАДСЬКИЙ", Антарктида. – 5 лютого українсько-чеська група науковців здійснила перше сходження на один з піків материкової Антарктиди поблизу української дослідницької станції „Академік Вернадський" і назвала його піком „100-ліття Пласту".

Свого часу пластун Ігор Карабин висловив ідею, щоб до 100-ліття Пласту здійснити цей перехід і дати здобутій вершині назву „100-ліття Пласту". Ідея потребувала значних фондів для організації та пошуку команди, спорядження, оплати різних дозволів.

Добрий друг І. Карабіна, Ігор Дикий, здійснив такий першопрохід в Антарктиді, перебуваючи на українській антарктичній станції „Академік Вернадський".

Похід відбувся на пік поблизу гори Демарія, що саме навпроти станції. Команда з шести осіб вийшла 5 лютого з мису Туксен, протока Пенола. У складі експедиції були науковці І. Дикий, Дмитро Шмирьов, Карел Янко з Чехії, Артем Недогібченко, Денис Пишняк та Юрій Отруба.

І. Дикий розповів: „Через несприятливу льодову ситуацію ми два місяці не мали змоги вийти

(Закінчення на стор. 17)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Фільм „Срібна земля" просто захоплює

ЛЬВІВ. — 20 березня у Львові в кінопалаці ім. Олександра Довженка та книгарні „Є" відбулися наступні прем'єрні заходи щодо нового фільму режисера Тараса Химича „Срібна земля. Хроніка Карпатської України. 1919-1939". Нову документальну стрічку Т. Химич зреалізував на кіностудії „Invert Pictures" за сприяння Західньоукраїнського центру історичних досліджень. Львів уже мав змогу переглянути фільм 15 березня. А перед тим прем'єрний показ фільму відбувся в Ужгороді, серед публіки почесними гостями були свідки й учасники подій та прибрана дочка Президента Карпатської України о. Августина Волошина Анастасія Халахан. Знімальна група присвятила прем'єру до відзначення 73-ої річниці подій Карпатської України та святкування 100-ліття Української скавтської організації „Пласт", увівши до фільму сцени з участю пластунів. Після львівської прем'єри „Срібну землю" демонструватимуть у Івано-Франківську та Тернополі, а згодом – і в Києві. *(„День")*

К. Грищенко запросив спостерігачів

КИЇВ. — Міністер закордонних справ України Костянтин Грищенко запросив на парляментські вибори в Україну спостерігачів від Організації з безпеки та співробітництва в Европі (ОБСЕ). Про це міністер повідомив 20 березня на своїй сторінці у „Twitter". „Зранку підписав листа на адресу Бюра демократичних інститутів та прав людини ОБСЕ з запрошенням прислати спостерігачів на парляментські вибори", – зазначив К. Грищенко. На думку міністра, Бюро ОБСЕ зможе завчасно підготуватися до спостереження за виборчим процесом в Україні. „Ми ж надамо спостерігачам сприяння в роботі", – додав очільник українського Міністерства закордонних справ. Парляментські вибори в Україні відбудуться 28 жовтня. *(Радіо „Свобода")*

С. Тігіпко хоче очолити Партію Реґіонів

КИЇВ. — Заступник голови Партії Реґіонів, віце-прем'єр Сергій Тігіпко заявив 17 березня в Києві, що хотів би очолити Партію Реґіонів, однак, розуміє, що до майбутніх парляментських виборів цього не відбудеться. Він підкреслив, що говорити про свої перспективи у партії рано, оскільки він тільки що вступив до її лав. „При цьому це було б дуже самовпевнено, може, навіть межувало б з певною нахабністю. Все-таки люди працювали на партію 15 років", – сказав політик. На думку С. Тігіпка, шанс стати на чолі партії повинен бути у будь-якого члена партії. Цього ж дня голова Партії Реґіонів, прем'єр-міністер Микола Азаров і віце-прем'єр-міністер, голова партії „Сильна Україна" С. Тігіпко підписали рішення про злиття Партії Реґіонів і „Сильної України". С. Тігіпко одноголосно був обраний заступником голови Партії Реґіонів і членом її політичної ради. *(„Кореспондент")*

У Черкасах ще сумують за СРСР

ЧЕРКАСИ. — 17 березня у Черкасах комуністи організували віче з нагоди 21-ої річниці Всесоюзного референдуму про збереження СРСР, проведеного 17 березня 1991 року. На Соборній площі зібралося кілька десятків комуністів, в основному пенсіонери. Зачитували листи підтримки з „братніх республік", резолюції. Періодично повторювали за промовцем: „Поверніть нам Союз!". Всесоюзний референдум про збереження СРСР відбувся 17 березня 1991 року. Це, доречі, єдиний референдум за всю історію союзу. Винесене на нього питання звучало так: „Чи вважаєте Ви необхідним збереження Союзу Радянських Соціялістичних Республік як оновленої федерації рівноправних суверенних республік, в якій повною мірою будуть ґарантуватися права і свободи людини будь-якої національности?". 112 млн. осіб, а це 76 відс., проголосували „Так". *(„Газета по-українськи")*

Кредитівка в Ню-Йорку підтримала електронну бібліотеку пожертвою у 20 тис. дол.

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Ню-Йоркська Українська федеральна кредитова спілка знов щедро підтримала українську громаду пожертвувавши ґрант у 20 тис. дол. на новий книжковий проєкт ініційований „Свободою" і „Українським тижневиком".

Протягом багатьох років видавництво „Свобода" видала багато вартісних книжок. Переведення їх в електронний формат і поміщення на інтернеті дасть цим історичним виданням нове життя, зробить їх вільнодоступними для широкої громадськости, а також університетів, бібліотек, наукових установ.

Як сказано в описі проєкту, його метою є „запобігти зникненню результатів самовідданої праці багатьох поколінь українців шляхом переведення книжок та інших документів в електронний формат, що зробить їх доступними для пошуку, перегляду і завантаження на власний комп'ютер".

Затверджений рішенням ради директорів ґрант був отриманий на початку 2012 року разом з листом підтримки від президента кредитівки Богдана Курчака та фінансового референта Богдана Савицького, і вже задіяний в придбанні обладнання, необхідного для виконання цього вартісного проєкту.

Тим часом, праця над переведенням в електронний формат вже почалася з таких англійсько- та україномовних видань, як „Маємо Кардинала" (1966) про Йосипа Сліпого, 120-річчя народження якого відзначається цього року, „Українці за кордоном" (1971) – частина двотомної Енциклопедії Українознавства, „Шевченко у Вашінґтоні" (1984), „Пам'ятаймо про Вінницю" (1986).

Запрошуємо інших жертводавців підтримати цю електронну бібліотеку.

Керівником проєкту є Ігор Пилипчук, який раніше перевів в електронний формат газетний архів „Свободи" і „Українського тижневика", альманахи УНСоюзу з 1903 року, дитячий журнал „Веселка" та деякі інші видання за підтримки Ню-Йоркської кредитівки, що у 2008 році надала газетам ґрант у розмірі 50 тис. дол.

Повнотекстні електронні архіви всіх чисел обидвох газет, починаючи від часу їх заснування, відповідно 1893 і 1933 роки, тепер вільно доступні в інтернеті на веб-сайтах: www.svoboda-news.com і www.ukrweekly.com.

Невдала лекція в Посольстві Німеччини у Києві

Низка засобів масової інформації України відгукнулася на недавню лекцію, прочитану в Посольстві Німеччини в українській столиці німецьким науковцем польського походження Ґжеґошем Россолінським-Лібе, в якій він висловив виразно контроверсійні погляди на український національно-визвольний рух в часі Другої світової війни, зокрема на життя і діяльність провідника революційної Організації Українських Націоналістів Степана Бандери. З приводу цієї лекції звернулися до німецького Посла в Києві Ганса-Юрґена Гаймзьота з відкритим листом чільні керівники Світової Конференції Українських Державницьких Організацій. Нижче подаємо найістотніше з цього тексту.

Достойний Пане Посол, пишемо до Вас в зв'язку з деяким занепокоєнням світової української громади. Надання Вашим Посольством можливости для лекції „Бандера-фашист" польсько-німецького науковця-початківця, відомого тільки своїми екстремістськими заявами, ми вважаємо сиґналом антиукраїнського ухилу з боку уряду Федеративної Республіки Німеччини. Наша позиція полягає в тому, що хоч рішення про читання цієї лекції, можливо, прийняв хтось з працівників Вашого Посольства, вина, на жаль, повністю лягає на уряд ФРН. Це не питання свободи слова чи академічної свободи. Ми також не будемо оцінювати обізнаність чи необізнаність Посольства з історичним предметом лекції. І ми не маємо нічого до обговорення цієї теми з Посольством Німеччини.

Степан Бандера був український націоналіст XX ст., який боровся за українську незалежність. Він був героєм для нас і, звичайно, ворог для інших. Він боровся проти імперської Польщі, Радянської Росії і нацистської Німеччини, які окуповували Україну в різні часи. Польські, російські, німецькі, українські та інші вчені можуть обговорювати його діяльність та писання. Посольство ж Німеччини в Києві не має повноважень для цього... Ми хотіли б запропонувати Вам можливість з'ясувати, чому і як ця подія відбулася, і представити свої висновки з переконливим поясненням. Альтернативно повинні бути надані щирі вибачення світовому українству за помилкове рішення...

Будьте певні, що ми готові піти в цьому питанні набагато далі. Ми маємо намір почати з заклику українців, від України до Нової Зеляндії, бойкотувати продукти німецького виробництва, відмовитися від поїздок до Німеччини і навіть організувати демонстрації перед німецькими дипломатичними місіями по всьому світі. Оскільки цей наклеп відбувся за участи німецького Посольства та на його території, що можна вважати територією Німеччини, ми готові допомогти тим членам сім'ї С. Бандери, які вижили, розглянути можливість звернення за наклеп в суди проти Німеччини...

... Багато належить зробити в галузі зміцнення українсько-німецьких дружніх зв'язків. На жаль, останні події у Вашому Посольстві були кроком назад. Ми щиро сподіваємося, що ви тепер зробите крок вперед.

За Світову Конференцію Українських Державницьких Організацій:
Аскольд С. Лозинський – голова
Борис Потапенко – секретар
12 березня, Ню-Йорк

Померла вдова В'ячеслава Чорновола

КИЇВ. — На 81-му році життя померла дружина колишнього провідника Народного руху України В'ячеслава Чорновола Атена Пашко. Верховна Рада 21 березня вшанувала її пам'ять хвилиною мовчання. З цією ініціятивою виступив депутат Верховної Ради від фракції Бльоку „Наша Україна-Народна самооборона" Юрій Ключковський.

Відома поетеса, громадська діячка, учасниця українського правозахисного руху А. Пашко померла 20 березня. А. Пашко народилася 10 жовтня 1931 року в селі Бистриця Дрогобицького району Львівської області. У 1960-их роках переїхала до Києва і активно спілкувалася з середовищем шістдесятників. Радянська влада забороняла друкувати твори А. Пашко, проводила численні обшуки в її квартирі.

А. Пашко – автор поетичних збірок „На перехрестях" (Мюнхен, 1989), „На вістрі свічки" (Балтимор-Торонто, 1991), „Лезо моєї стежки" (Київ).

В. Чорновіл загинув в автокатастрофі в березні 1999 року неподалік від Києва. *(Бі-Бі-Сі, „Кореспондент")*

Св.п. Атена Пашко

Похід української влади проти української мови

Володимир Шелухин

Півтора роки тому Ленінський районний суд Миколаєва визнав пенсіонера Анатолія Ільченка винним у хуліганстві. А. Ільченко „провинився", бо вимагав у службовця Ощадбанку звертатися до нього українською мовою.

Чоловік не просто вислухав погрози й приниження від співробітника державної (!) фінансової установи, а й став жертвою міліцейського свавілля. На допиті він почув брудну лайку та звинувачення на свою адресу, мовляв, „фашист", а коли йому, літньому чоловікові, стало зле – міліціонери відмовилися викликати швидку допомогу.

За своїм змістом ця історія приголомшлива, але, на жаль, не поодинока. Про це свідчать дані звіту щодо дискримінації україномовних громадян в Україні, нещодавно презентованого громадським рухом „Не будь байдужим".

Виявляється, зазнати образ чи принижень через українську мову в Україні – це чи не найбільш м'який варіянт розвитку подій.

Дискримінація україномовних громадян відбувається на всіх рівнях по владній вертикалі та в побуті.

Українська влада за останні два роки неодноразово приймала законодавчі ініціятиви, спрямовані на витіснення української мови з різних сфер суспільного життя – їхніми ініціяторами були члени Комуністичної партії України та Партії Реґіонів.

Багато внутрішніх відомчих розпоряджень за духом нагадують мало не „валуєвський циркуляр", як-то скасування обов'язкового державного іспиту при вступі до аспірантури, „концепція літературної освіти" та форсована міністром освіти, науки молоді та спорту Дмитром Табачником „концепція мовної освіти".

За спостереженням юриста Юрія Фартушного, ініціятиви центральної влади не лишають бездіяльними місцевих керівників. Продовжуючи тему освіти, можна згадати Одесу, де у 2011 році школи з українською мовою викладання недоодержали підручники – тоді, як дефіциту російськомовних книг не спостерігалося.

При цьому україномовних підручників на замовлення міністерства видано на 83.4 відс. менше.

У Донецькій та Луганській областях відбувається масове закриття україномовних шкіл. Показовим є те, що за рішенням Краснолуцької міськради у 2010 році була ліквідована єдина україномовна школа в місті, а за короткий час в її відремонтованому приміщенні розмістилося бюро „Молодих Реґіонів".

Батькам, які виступають проти закриття шкіл, погрожують, як це сталося в Донецьку з Іриною Кругловою, за ініціятиви якої припинена ліквідація місцевої україномовної школи ч. 111. Погрози на адресу жінки лунають і досі.

Проте досить часто одними лише погрозами конфлікти не вичерпуються. Випадки побиття громадян саме як реакція на те, що вони розмовляють українською мовою чи захищають українську мову, стають усе поширенішими.

Наприклад, у Броварах власник ресторану напав на відвідувача Андрія Качора, який захотів перевірити, чи є в цьому закладі меню українською мовою.

Перелік подібних фактів можна наводити надалі. Це й відмови в працевлаштуванні через україномовність, особливо багато таких фактів зафіксовано у Києві, закриття україномовних газет паралельно із загальною тенденцією до русифікації мас-медіа (Севастополь, Запоріжжя), дискримінація тих церковних організацій, що ведуть свої відправи українською мовою (Маріюполь, Одеса).

Фактично україномовні громадяни поступово перетворюються на „меншину", що зазнає утисків у власній країні, хоча, за даними останнього перепису населення, біля 70 відс. українців вважають українську мову рідною.

Парадокс подібних утисків помічають й чужоземці, причому мова йде не лише про офіційні структури Евросоюзу, які роблять оцінку законодавчої діяльности української влади у мовній сфері.

Німецький студент, що завершив навчання в Національному університеті „Києво-Могилянська академія", Йонатан Віддер у статті „Дві України" зазначив: „Що я недооцінив, так це складність у київських буднях взагалі говорити українською мовою".

За такої мовної політики перспектива відчути „культурний шок" скоро може охопити левову частку українців. Під крилом державного апарату продовжує жити гідра совка та марґінальности: нетерпимість, аґресія, культурна глухота та хаос ідентичности.

Хоча, можливо, в останньому я й помиляюся. Принаймні один із нападників на україномовного активіста 60-річного Анатолія Декіна з Севастополя чітко окреслив свою позицію: „Севастополь – русскій город. Ми всєх вас унічтожім".

Моніторинґ мовної ситуації, очевидно, не просто статистична звітність, це цілком „якісний", у соціологічному сенсі, діягноз української дійсности. Прикро, але треба лікуватися. („Українська правда", 12 березня)

Володимир Шелухин – працівник Центру інформації про права людини, Київ.

У 1941 році в'язнів спалили живцем

ЛЬВІВ. – У Національному музеї-меморіялі жертв окупаційних режимів „Тюрма на Лонцького" 10 березня стало відомо, що у 1941 році більшовики перед відступом з Харкова спалили катівню НКВД на вулиці Чернишевського разом з в'язнями. Радянська влада приховала відомості про цей злочин. Але збереглася газета „Нова Україна", яку видавали в Харкові у 1941-1943 роках, яка 7 грудня 1941 року написала: „Довкруги розвалини, румовища, руїни. Руїни руїн... А над усім оцим кошмарним спогадом здіймаються осмалені скелети осоружної будівлі центральної катівні НКВД. І наче й досі ще з її льохів чути останній, глухий стогін 12 сотень нещасних жертв, що оце недавно конали в жахливих муках пекельної пожежі".

У цьому ж числі газети письменник Аркадій Любченко написав статтю „Україна живе!", в якій були такі рядки: „Це було у величезному будинкові колишнього НКВД, де лишились ще сотні в'язнів. Тут справа вирішилась зовсім просто. Енкаведисти міцно замкнули тих людей, старанно облили будинок керосином і підпалили. Вони хотіли одним заходом звільнитися від маси ув'язнених і знищити свої витончені знаряддя катування та різні компрометуючі документи. Зойк смертельного страху, разючий благальний крик знявся в камерах, коли жертви зрозуміли, що з ними роблять. Лемент і прокльони було чутно поза будинком, але довкола стояла густа сторожа, запобігаючи будь-яким спробам врятувати приречених. Їх душив дим, палив вогонь, вони безсило корчились і стогнали так, що здавалось, немов самі стіни, сама земля сходять глибинним стогоном. Вони дедалі конали. Потім над задимленою братньою могилою різко струменів сморід обпалених трупів, і коли їх одгрібали, свідомість просто відмовлялась сприйняти цей пекельний жах. Недарма харків'яни проводжали большевицьку втечу гнівними прокльонами, щоб, мовляв, „за тими комуністами земля запалась, щоб вони ніколи вже не вертались".

Інформацію газети „Нова Україна" підтвердила сучасна наукова публікація д-ра Михайла Кулешова „Будинок на вулиці Красіна", який писав: „Очевидці розповідали, що коли восени 1941 року радянські війська залишали Харків, кати з ҐПУ-НКВД підпалили внутрішню в'язницю разом з політичними в'язнями, які перебували в закритих камерах. Крики про допомогу з палаючої в'язниці на Раднаркомівській вулиці були чутні навіть у центрі міста. З часом вони припинилися".

Письменник Дмитро Нитченко згадував, що через цей більшовицький злочин живцем згоріло 1,200 осіб.

Нині в колишній будівлі НКВД міститься управління Міністерства внутрішніх справ та Служби безпеки України в Харківській області. На ній нема меморіяльної дошки про ці страшні події.

Національний музей „Тюрма на Лонцького"

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

На площі у Львові читали вірш Л. Костенко

ЛЬВІВ. — Студенти Львова 19 березня провели „флеш-моб" з нагоди 82-річчя Ліни Костенко. Біля пам'ятника Іванові Франкові понад 100 студентів, частина з яких прийшли у вишиванках, зачитали вірш поетеси „Моя любове! Я перед тобою...". Крім того, вони скандували „Вітаємо!" та „Ліно Василівно, чекаємо Вас у Львові!". Як зазначають організатори „флеш-мобу" львівські студентки Марічка Шинкарчук, Вікторія Пісоцька та Ярина Рак, акція є всеукраїнською, схожі „флеш-моби" відбудуться і в інших містах України, а в Києві пройде піша хода і читання поезії Л. Костенко. „Л. Костенко – це людина, яку треба шанувати. Кожному приємно, коли його вітають з днем народження, а тим більше людина, яка не боїться висловлювати своє слово, говорити істину. Творчість Л. Костенко надихає", – кажуть організатори акції. *(„День")*

Україна не сприяє Чорноморській фльоті

МОСКВА. — Україна перешкоджає збільшенню військової потужности Чорноморської фльоти Росії. Про це українським журналістам 14 березня у Москві сказав радник начальника Генерального штабу Росії, колишній командувач Чорноморської фльоти Росії, адмірал Ігор Касатонов. „Заміна кораблів відбувається в рамках договорів та угод. Тобто кількість не збільшується і це головне, на чому наполягає російська сторона. Україна стоїть на тій точці зору, що параметри цих (нових) кораблів значно перевищують старі, мовляв, це окрема система і окремі переговори і тема напівбльокується", – сказав І. Касатонов. За його словами, це стосується не тільки кораблів, а й авіяції і ряду інших пристроїв. Він зазначив, що „в української сторони своя точка зору і свій підхід". Відповідаючи на запитання, чи зрушилося це питання після офіційної візити Міністра оборони України Дмитра Саламатіна до Москви 7 березня, він сказав: „Думаю, покищо ні. Потрібно продовжувати роботу і консультації". *(„Українська правда")*

„Бізнес" на державному архіві

ХАРКІВ. — Співробітниця Державного архіву Харківської области продала за безцінь місцевому колекціонерові викрадені з фондів історичні документи. „Протягом літа і осені 2010 року затримана винесла з архіву креслення православних церков початку XX ст. Вона продала їх місцевому колекціонерові за 550 грн. Частина документів потім була виставлена на продаж в інтернеті", – повідомила представник управління Міністерства внутрішніх справ (МВС) у Харківській області Лариса Волкова. Перша вартість виставлених у лютому на одному з інтернет-авкціонів чотирьох плянів, креслень дерев'яних і кам'яних храмів перевищувала 200 дол. за кожен. Як зазначили в міліції, співробітниці архіву, проти якої порушено кримінальну справу, загрожує або штраф в 50-100 неоподатковуваних мінімумів, або до шести місяців арешту. *(„Кореспондент")*

УГКЦ і РКЦ – проти аморальности

КИЇВ. — Українська Греко-Католицька Церква (УГКЦ) і Римо-Католицька Церква 14 березня заявили, що вони проти пропаґанди гомосексуалізму і вбачають у ньому загрозу сім'ї. Про це йдеться у спільному зверненні Церков, текст якого опубліковано на сайті УГКЦ. „З болем спостерігаємо як у багатьох країнах світу, зокрема Заходу, на юридичній площині чиняться спроби знищити сім'ю та допустити до розбещення дітей. Такі спроби найчастіше є ініціятивою діячів гомосексуальних середовищ, з підтримкою засобів масової інформації. Такі дії суперечать не лише християнським цінностям, а й природному моральному законові, що базується на здоровому глузді та внутрішньому імперативі чинити добро і уникати зла", – йдеться у зверненні. Обидві Церкви також виступають проти усиновлення дітей гомосексуальними парами. *(Бі-Бі-Сі)*

АМЕРИКА І СВІТ

Помер Патріярх Коптської Церкви

КАЇР, Єгипет. — Патріярх Коптської Православної Церкви Папа Шенуда III помер 17 березня в Каїрі. Про це повідомило аґентство „Франс-прес" з посиланням на державне телебачення Єгипту. Причина смерти 88-річного Патріярха офіційно не називалася, проте, Шенуда III мав проблеми зі здоров'ям протягом декількох років. В останні дні стан його здоров'я значно погіршився: на початку березня Патріярх був змушений скасувати одну зі своїх традиційних щотижневих проповідей. Шенуда III очолював Коптську Церкву з листопада 1971 року. Він був послідовним прихильником міжконфесійного діялогу. У 1973 році коптський Патріярх провів зустріч з главою Римо-Католицької Церкви, що відбулося вперше за півтори тисячі років. Патріярх також проводив політику розширення впливу Коптської Церкви за кордоном. У роки його правління значно збільшилося число коптських парафій в США, Австралії і країнах Південної Америки, в основному, за рахунок залучення прихожан з єгипетських діяспор цих країн. Коптська Православна Церква є однією з найстаріших християнських конфесій. Згідно з переказами, вона була заснована апостолом Марком в I ст. Послідовники Коптської Церкви становлять близько 10 відс. населення Єгипту. Патріярх очолював Коптську Церкву понад 30 років. Одна з найстаріших християнських церков світу налічує близько 10 млн. послідовників. *(„Кореспондент")*

До 60-річчя правління Єлизавети II

ЛОНДОН. — Королева Великобританії Єлизавета II 20 березня звернулася з урочистою промовою до депутатів обох палат британського парляменту, присвяченою „діямантовому" ювілеєві свого перебування на престолі. На церемонії 20 березня в старовинньому Вестмінстер-голі (лише ця заля збереглася з середньовічних часів і не згоріла у пожежі парляменту 1834 року) зібралися депутати Палати громад і Палати лордів. Приїзд Єлизавети II в парлямент став кульмінацією цих церемоній. Після привітальних виступів на честь монарха з боку речників обох палат – баронеси Френсіс Д'Соуза і Джона Беркова – до депутатів звернулася сама королева. Відтак відбулася урочиста церемонія відкриття нового вітража, присвяченого до „діямантового" ювілею правління королеви. Він стане подарунком депутатів Єлизаветі II, створення якого парляментарії профінансували самостійно за допомогою пожертв. Кульмінація урочистостей з нагоди ювілею царювання королеви припадає на початок червня. Темзою пропливе ґрандіозна фльотилія з тисячі барвистих суден, в королівському Алберт-голі відбудеться святковий концерт, в лондонському Батерсі-парку проведуть величаве історичне свято, присвячене всім рокам правління Єлизавети II, у Великобританії і країнах Співдружности запалять 2012 вогнів і смолоскипів, а завершить ювілейні церемонії Служба в лондонському катедральному соборі Св. Павла. Крім того, протягом 2012 року в різних містах Сполученого Королівства відбуваються численні виставки та ювілейні заходи, присвячені королеві і її правлінню. *(„Кореспондент")*

Стрілянина біля школи у Франції

ТУЛУЗА, Франція. — 19 березня, коли діти та їхні батьки приїздили до школи на початку навчального дня, озброєний чоловік застрелив вчителя і трьох школярів у єврейській школі цього міста. Ще один хлопчик-підліток серйозно поранений. Стрілянина сталася біля школи Озар Тора, розташованої на північному сході Тулузи. Президент Франції Ніколя Саркозі, який спеціяльно прилетів у Тулузу, назвав цей напад „національною трагедією". Він закликав усі школи Франції вшанувати загиблих хвилиною мовчання. Очевидці розповідають, що вбивця під'їхав на чорному мопеді та почав стріляти. „Цей чоловік зіскочив зі свого мотоцикла і, перебуваючи навпроти школи, стріляв у кожного, хто був поруч, дітей і дорослих. Дітей одразу завели до школи," – сказав місцевий прокурор Мішель Вале. До розслідування цього нападу залучені близько 60 поліцейських, в тому числі експерти з тероризму. *(Бі-Бі-Сі)*

Російська символіка розповсюджується в Одесі

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Проросійські організації, спираючись на підтримку посадника міста Олексія Костусєва, заповнили місто зображеннями герба Російської імперії, державного прапора Російської Федерації та написами „Новороссія – наша земля", „Нашe отечество от Одеси до Камчаткі".

Уся ця чужинська символіка безкарно розповсюджується на плякатах і листівках, сорочках, ременях, годинниках, усіляких сувенірах, навіть на обкладинках для пашпорта громадянина України. Два потужних сайти в Інтернеті, які теж мають назву „Новороссія – наша земля" створені за громадсько-політичним проєктом „Возрожденіе Новороссіі". Надійним партнером і спільником „новоросів" стала громадська організація „Дозор".

Ці осередки влаштовують під російськими прапорами українофобські акції на вулицях і площах Одеси, де відкрито демонструють свою зневагу до держави, поливають брудом активістів патріотичних організацій, називаючи їх „націоналістами-бандерівцями-фашистами", ратують за приєднання до евразійського союзу і відродження імперії під новою назвою „Рускій мір", влаштовують у школах так звані „уроки патріотизму", де вихваляють ката українського народу Катерину II, поширюючи імперський міт, що імператриця заснувала Одесу.

На вулицями Одеси з'явився автобус з написом „Новороссія", який має назву „імперобус".

„Імперобус" на одеській вулиці. (Фото: сайт „novorossiya.info")

Це – продовження акції з „сталінобусами", які нібито курсували у листопаді минулого року в Симферополі. Газета „День" з цього приводу опублікувала статтю історика Олександра Палія, який використав факт появи „імперобуса", щоб переповісти документальні свідчення про те, як Російська імперія перейменувала підступно загарбані землі Запорізької Січі на Новоросію.

Закінчується ця ґрунтовна розповідь сентенцією вченого: „Сучасне дурноцвіття українофобії в Одесі наносне й минуще".

Домашнє насильство в Україні – серйозна проблема

Оксана Яричківська

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія. – 11 лютого відбувся семінар на тему „Домашнє насильство щодо жінок в пострадянській Україні", організований Українською Федерацією Америки. Головним його спонзором була Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч", а доповідачем – старша наукова співробітниця Інституту Народознавства Національної Академії Наук України, голова громадського Науково-дослідного Центру „Жінка і суспільство" у Львові, президент Української Асоціяції дослідників жіночої історії Оксана Кісь. З 1994 року вона досліджує жіночу та гендерну проблематику в межах української історії на етнології. На даний момент – учасник престижної програми Фулбрайта в Колюмбійському університеті в Ню- Йорку.

Зліва: д-р Зеня Черник, Оксана Кісь, Маруся Колодій і Галина О. Келер. Фото: Оксана Яричківська.

Доповідь О. Кісь справила чимале враження, оскільки проблема домашнього насильства в Україні залишається маловідомою. Ось дещо з поданої доповідачкою української статистики:

– кожна третя жінка потерпає від побиття чи іншої форми насильства;

– сімейне насильство є основною причиною смерти та інвалідности жінок у віці від 16 до 45 років, і трапляється частіше, ніж смерть від раку чи внаслідок автомобільної аварії;

– щороку в Україні понад 1,000 жінок гине внаслідок сімейного насильства.

Непоінформованість (або небажання бути поінформованим) в питаннях домашнього насильства є однією з важливих проблем в сучасній Україні. За радянських часів комуністична влада замовчувала питання нерівности між жінками та чоловіками та насильства проти жінок в СРСР. Але це тільки одна ланка міту рівноправности в Україні. Друга – набагато складніша, адже споконвіку в Україні жінка асоціюється з образом „берегині", яка покликана охороняти сімейне вогнище. Вона може працювати на найтяжчих роботах і при цьому залишатися жінкою, матір'ю, кухаркою, прибиральницею... Цей образ замінив радянський міт про рівноправність між жінками та чоловіками після розпаду СРСР та став сучасним гендерним стереотипом, сказала О. Кісь.

Більшість наших жінок втілюють собою той зразок „берегині" і стійко переносять будь-які тягарі життя і сприймають усе як неминуче, невідворотне, послане зверху. У цій мовчазній покірності криється особлива релігійність. Це навіть не слабість, це джерело величезної душевної сили наших жінок, додала доповідачка.

У 2003 році лише 45 країн мали спеціяльне законодавство щодо сімейного насильства. У 2006 році 89 країн мали деякі законодавчі норми, що забороняли сімейне насильство, включно з 60 державами, які ухвалили окремі закони з цього питання. Україна була першою постсоціялістичною країною, яка запровадила спеціяльне законодавство щодо сімейного насильства. Закон України „Про попередження насильства у сім'ї" був прийнятий 15 листопада 2001 року, а закон „Про забезпечення рівних прав та можливостей чоловіків та жінок в Україні" – 1 січня 2006 року.

В 2009 році тільки 18 відс. громадян України знали про наявність законодавства щодо запобігання насильства у сім'ях. Також ці дані показали, що 35-50 відс. жінок, які потрапляють в лікарні з тілесними ушкодженнями, є жертвами домашнього насильства; приблизно 70 відс. українських жінок потерпають від різних форм фізичного насильства або приниження, яке являється моральним насильством; 30-40 відс. телефонних дзвінків до відділків міліції стосуються фактів сімейного насильства.

Наприкінці 2009-го - на початку 2010 року було проведено всеукраїнське опитування під назвою „Проблема насильства в українських сім'ях". Загалом відповіли 1,800 людей по всій Україні. Результати показали, що 44 відс. респондентів потерпали хоча б від однієї з форм насильства в сім'ї. З цих 44 відс. 35 відс. зазнали

(Закінчення на стор. 8)

Резиденція В. Януковича як факт беззаконня

Сергій Лещенко

КИЇВ. – Президентові України Вікторові Януковичеві стало тісно в будівлі адміністрації Президента на Банковій вулиці. Починаючи з цього року, він облаштував собі філію адміністрації в резиденції „Межигір’я“, причетність до якої спростовував останні п’ять років. Історію з бюром В. Януковича у „Межигір’ї“ прокоментував реґіонал Вадим Колісниченко: „Ми беремо приклад з Европи. Давнінґ-стріт – глава Кабінету живе там же, де і працює. Білий дім – президент живе там же, де і працює“.

Суттєва відмінність наведених прикладів від історії В. Януковича полягала в тому, що згадані західні керівники проживають на території державних резиденцій. І за облаштування помешкання вони не платять приватним фірмам.

Натомість В. Янукович обрав для наслідування приклад Володимира Путіна, який мешкає у резиденції Ново-Оґарьово і навіть не виїздить звідти, приймаючи гостей та підлеглих за містом.

2 березня Адміністрація Президента оприлюднила відповідь на запит „Української правди“ щодо нового робочого місця В. Януковича. Отже, службові апартаменти В. Янукович орендує у компанії „Танталіт“ за 8,307 грн. на місяць.

Дивує невисока ціна за 128 квадратних метрів фешенебельної нерухомости. Якщо помножити цю цифру на 12 місяців, то вийде 99,691 грн. Угоду укладено до кінця 2012 року з можливістю щорічного продовження до 2020 року за рахунок бюджетних призначень. Отже, оренда приміщення коштує 99,691 грн. на рік. Це багато чи мало?

За 100 тис. грн., витрачених на нову забаганку В. Януковича, 100 пенсіонерів могли б отримати подвійну пенсію. З іншого боку, 99 тис. грн. – близько 1,000 дол. на місяць – це дуже мало за кабінет з таким оздобленням, у якому лише настільний світильник коштує 80 тис. грн.

Коли Адміністрація Президента опублікувала фотографії його кабінету в „Межигір’ї“, експерт Любомир Лозовий повідомив, що лише люстра з кабінету від еспанського виробника „Mariner“ коштує 10 тис. дол.

Тобто, протягом року орендодавець зможе компенсувати собі лише вартість одного освітлювального приладу. Відповідно, виникає запитання: чому фірма „Танталіт“, яка формально володіє цим приміщенням, запросила таку низьку ціну – 99,691 грн.?

Відповідь проста – щоб уникнути тендера (конкурсних торгів), якого вимагає закон про державні закупівлі, бо якби вартість оренди межигірського кабінету В. Януковича стала вищою лише на 310 грн., тобто перевищила 100 тис. грн., то ламалася би вся „схема“ придбання. Адже стверджувати, що „Танталіт“ є монополістом на ринку оренди нерухомости, неможливо. І закон вимагав би проведення конкурсу. Але для В. Януковича прагнули створити документальну базу леґального використання апартаментів.

Фірма „Танталіт“, яка за гроші з бюджету здала президентові апартаменти, – номінальний власник резиденції „Межигір’я“, що була виведена з державної власности за часів другого прем’єрства В. Януковича.

Директором і акціонером „Танталіт“ на 0.03 відс. виступає уродженець Донецька Павло Литовченко, депутат Київської обласної ради від Партії Реґіонів, голова комісії з питань капітального будівництва, архітектури та інших інфраструктур области.

Насправді П. Литовченко – підставна особа родини Януковича.

Минулого року молодший син Президента В. Януковича – Віктор подав декларацію про свої особисті доходи, під якою замість підпису президентського сина стояв автограф П. Литовченка. У грудні 2011 року автор цих рядків попросив В. Януковича-молодшого пояснити природу взаємин з П. Литовченком. Той пояснив, що П. Литовченко – це особа, яка веде різні юридичні питання.

Отже, молодший син президента публічно визнав, що людина, яка здала кабінет його батькові, насправді „веде різні юридичні питання“ їхньої родини.

Останні роки П. Литовченко працював у фірмах Олександра Януковича – старшого сина президента. У 2004-2007 П. Литовченко працював в асоціяції „Донбаський розрахунково-фінансовий центр“, а у 2005-2007 роках за сумісництвом – у компанії „Кепітал Білдінґ Корпорейшн“. Обидві ці структури належать О. Януковичеві.

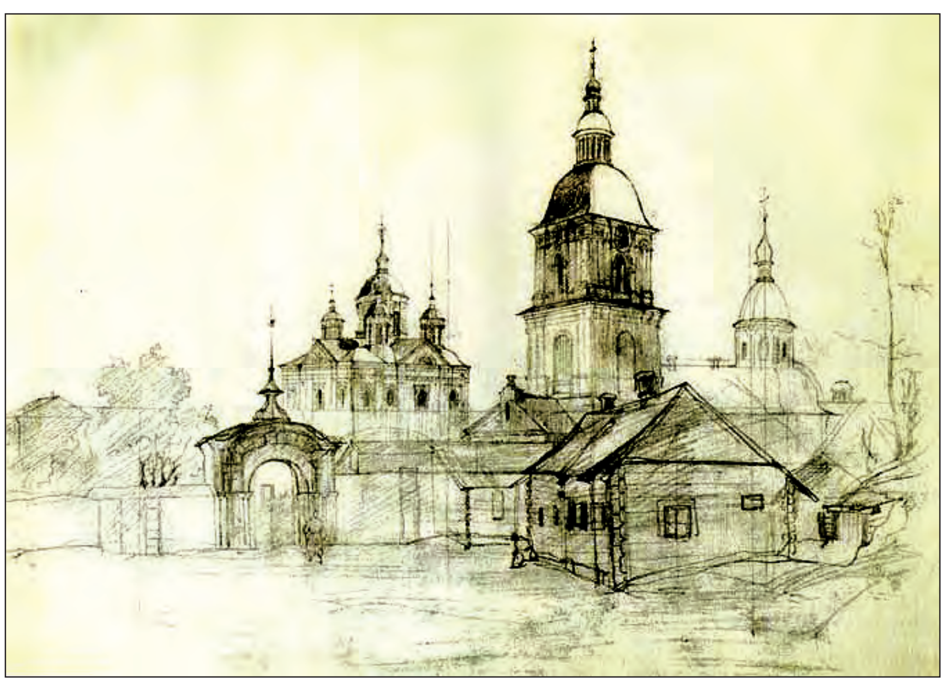
Засновник „Танталіту“ на 99 відс. – австрійська фірма „Euro East Beteiligungs GmbH“, яку, в свою чергу, створили австрійська брокерська компанія (директор її зараз під слідством у Відні) та британська фірма, кінці якої ведуть до Ліхтенштайну.

Історія з орендою „Межигір’я“ у самого себе – це приклад не лише матеріяльної, але і моральної вседозволености. З одного боку, фірма „Танталіт“ (читай – родина В. Януковича) виявила „небачену щедрість“ і виділила В. Януковичу в оренду робочі апартаменти на території „Межигір’я“, що дозволить йому не виходити на роботу, бо він „працює“ на території резиденції.

З іншого боку, на території „Межигір’я“ був розташований Межигірський монастир, зруйнований за радянської влади. Святиня знаходилася саме всередині резиденції. Коли виникла ідея відродити монастир, постала проблема – монастирська земля перебуває під контролею фірми „Танталіт“. Дива не сталося: монастир вирішили відроджувати на відстані шести кілометрів від того місця, де він був насправді розташований.

Відтворювати втрачені пам’ятки на іншому місці – це щось нове.

(Закінчення на стор. 15)

Тарас Шевченко. „Межигірський монастир“.

Виправлення помилки

Це якраз той випадок, коли помилка стається через нерозкриті в тексті ініціяли. Дуже шанований редакцією автор в ориґіналі своєї статті про св. п. меценатів Маріяна та Іванну Коців (16 березня) вжив неповну форму: „В. Липинський“. Оскільки коректорський відбиток готової сторінки був нечіткий, то машинально прізвище прочиталося як „Липківський“, тому додалося відповідне ім’я – Василь. Слід було подати „В’ячеслав Липинський“. Ще раз пригадуємо нашим постійним авторам і дописувачам про обов’язок подавати повні імена та прізвища усіх осіб, згаданих у текстах. – **Редакція**.

АМЕРИКА І СВІТ

Держдума Росії ратифікувала угоду

МОСКВА. — Держдума Росії 19 березня ратифікувала угоду про створення зони вільної торгівлі в рамках Співдружности незалежних держав (СНД). За ухвалення відповідного законопроєкту проголосувала більшість присутніх депутатів. У повідомленні зазначається, що угода має інструмент примусу сторін, що порушують домовленості, до виконання своїх зобов’язань. Таким інструментом є правила вирішення суперечок, що містяться в додатку до договору. Поряд з положеннями про скасування імпортних й експортних мит, угода передбачає зобов’язання сторін, що ґарантують недискримінаційне застосування правил нетарифного реґулювання, надання національного режиму, а також правила в сфері субсидування, що відповідають світовій практиці. Угода також передбачає скасування кількісних обмежень у взаємній торгівлі, зрівнює права сторін при проведенні державних закупівель, передбачає волю транзиту, можливість застосування спеціяльних захисних заходів у взаємній торгівлі. Документ реґулює питання надання субсидій, установлення технічних бар’єрів у торгівлі, застосування санітарних заходів, введення обмежень з метою забезпечення платіжного балансу. 18 жовтня 2011 року Росія, Україна, Білорусь, Казахстан, Вірменія, Киргизстан, Молдова й Таджикистан домовилися про створення зони вільної торгівлі у межах СНД. *(Радіо „Свобода“)*

Іран відключили від банківської системи

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Найбільша у світі електронна система розрахунків та банківських переказів, „SWIFT“, базована у Брюсселі від 1973 року, 17 березня припинила обслуговування усіх іранських фінансових інституцій. Цей крок є частиною міжнародних санкцій. Ґльобальна банківська система оголосила, що, починаючи з 17 березня, бльокує доступ усіх фінансових інститутів Ірану. „Рішення Евросоюзу змушує „SWIFT“ вдатися до цих заходів. Це незвичний та безпрецедентний крок, який є частиною спроб міжнародної спільноти посилити фінансові санкції проти Ірану“, – заявив виконавчий директор системи Лазаро Кампос. Відключення від неї іранських банків та фірм означатиме не лише проблеми з здійсненням розрахунків та отриманням фондів для приватних осіб, але й значно ускладнить усі імпортно-експортні процедури. В Евросоюзі сподіваються, що цей крок створить додаткові бар’єри для фінансування іранської ядерної програми. „Спільні дії США та Евросоюзу надсилають сильний сиґнал Іранові про серйозність наших намірів запровадити санкції“, прокоментував американський сенатор Роберт Менедез. Рішення про відключення Ірану від системи ґльобальних банківських операцій ухвалила Рада ЕС, яка раніше вирішила заморозити фінансові активи іранських офіційних осіб, що можуть бути причетними до реалізації ядерної програми Ісламської республіки. *(„Кореспондент“)*

Росія приєдналася до заклику ЧХ

МОСКВА. — Росія приєдналася до заклику Міжнародного комітету Червоного хреста (МКЧХ) щодня на дві години призупиняти бойові дії у Сирії, аби надавати постраждалим гуманітарну допомогу. Про це йшлося під час зустрічі Міністра закордонних справ Росії Сергія Лаврова і президента МКЧХ Якоба Келенберґера, повідомила 19 березня прес-служба російського Міністерства закордонних справ. „Сторони закликали сирійський уряд і всі збройні угруповання, які протистоять йому, негайно погодитися на щоденну гуманітарну павзу для того, щоб дозволити МКЧХ і Сирійському товариству Червоного Півмісяця забезпечити доступ до поранених та інших цивільних осіб, які потребують допомоги та евакуації, а також надійний захист медичного персоналу, що надає таку допомогу“, – сказано в повідомленні. Росія двічі накладала вето на проєкти резолюції Ради безпеки ООН щодо Сирії. Новина з Росії надійшла після повідомлень про запеклі бої в Дамаску, які розгорілися 19 березня. *(„День“)*

„Тепла“ пора року

В Україні, крім звичайних чотирьох пір року, час від часу додається ще одна, особливо „тепла“ – сезон передвиборних обіцянок. Владний монстр, в якого на тлустому олігархічному животі з’явилася, ні з того, ні з сього, нібито голова політика, змушений на певний період відкласти змагання за все розкішніше життя і згадати, що народ також чогось хоче і теж чогось вартий у цьому світі. Змушений неприємною для нього обставиною – виборами до Верховної Ради. Хочеш чи ні – знов обіцяй людям „негайне покращення життя“. Як же добре було б без виборів – запопасти депутатський мандат, разом зі статусом недоторканости, назавжди: роби, що хочеш, ні за що ні перед ким не відповідай. Рай!

Але вибори будуть. І буде дуже багато спостерігачів з демократичних країн. Зфальшувати ледве чи вдасться. А тут в „реґіоналів“ – загрозливо низький рейтинґ. Залишається єдине – знов обіцяти золоті гори, а по-простому – локшину на вуха вішати. Може, хтось повірить.

Й от на засіданні уряду 7 березня Президент Віктор Янукович надхненно оприлюднив „нові соціяльні ініціятиви – щоб поліпшити матеріяльні умови життя певних груп населення“. Це, по-перше, доплати до пенсій. Але такі мізерні, що київський філософ, проф. Володимир Ларцев у коментарі для Радіо „Свобода“ (12 березня) назвав їх „верхом цинізму і лицемірства, з якими нинішній режим ставиться до своїх громадян“. Наприклад, починаючи з 1 травня, по 100 грн. додадуть тим, що вийшли на пенсію до 2008 року – це майже 9 млн. пенсіонерів.

По-друге, В. Янукович, ніскільки не ніяковіючи, пообіцяв виплатити по 1,000 грн. шести мільйонам вкладників Ощадбанку колишнього СРСР – загальна сума виплати складає 6 млрд. грн. А бодай трішки зніяковіти варто було: у грудні 2009 року, перед президентськими виборами, він ледве не клявся, що в разі перемоги щороку виділятиме з державного бюджету по 10 млрд. грн, задля компенсації тих втрачених людьми вкладів. Ні, перемога не зробила з нього справедливу людину. Ні в 2010-му, ні в 2011 році Кабінет міністрів на цю ціль не виділив ані копійки.

Щедрим, на словах, Президент виказував себе на тому засіданні уряду і щодо ветеранів війни, і щодо шахтарів-інвалідів, і щодо багатодітних сімей. Він обіцяв те, що в нормальній державі мало б нормально здійснюватися. Тим часом безпардонна в своїй безконтрольності олігархія довела Україну до порогу, за яким владу чекає неминучий соціяльний бунт.

Хіба ж не дивними виглядать ці обіцянки – на тлі факту, що за один тільки 2011 рік державний борг України зріс на 9 відс.? Або подивімося на стан Пенсійного фонду, з якого уряд плянує виплачувати обіцяне В. Януковичем: дефіцит цього фонду за 2011 рік склав понад 19 млрд. грн.

Має рацію провідник „Фронту змін“ Арсеній Яценюк, який сказав про ці „ініціятиви“: „Президент вирішив, що перед парляментськими виборами можна купити голоси виборців“.

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

Наша історія, наша пам’ять

Альманах Українського Народного Союзу на 2012 рік щасливо розійшовся по домівках союзян – про це найкраще свідчать перші відгуки наших читачів на вміщені в цьому новому річникові публікації. Як ми й очікували, найбільше зацікавлення викликають три перші розділи, присвячені 100-річчю Пласту, 80-річчю винищення українців сталінським Голодомором і 70-річчю заснування Української Повстанської Армії. Всі три ювілеї за своїм значенням і маштабом в повному розумінні – загальнонаціональні, всеукраїнські, а за моральним, ідейним впливом – непроминальні, надчасові, тобто такі, що ніколи не стануть лише сухим рядком в історичному дослідженні, не перестануть хвилювати, спонукатимуть до глибшої застанови над нашим спільним минулим, поглиблюватимуть почуття єдности усіх поколінь нашого народу, почуття відповідальности за долю дорогої для кожного з нас України.

До кожної з названих трьох ювілейних дат у тій чи іншій мірі, в той чи інший спосіб причетний кожен член нашої громади – як не через власну біографію, то через життя близьких родин і осіб, через історію сіл і міст, звідки походять американські українці, зокрема іміґранти „третьої хвилі“, відомі своєю особливою активністю в усіх ділянках і формах громадського, націєтворчого українського життя.

Пласт – одна з таких національно важливих ділянок і форм. Зовні ніби зовсім проста, некрикліва, скромна, але яка ж результативна, яка ж незаступима!

Про цю незаступимість в Альманасі-2012 пише газетярка-пластунка Христина Волицька-Ференцевич – донька пластуна, дружина пластуна, мати дітей-пластунів, бабуся внучки-майбутньої пластунки: „Саме Пластові я завдячую те, що сьогодні мої діти і внуки, народившись у США, далеко від України, знають, хто вони й яких прадідів нащадки, і перехопили від старшого покоління пластову естафету. Вони не тільки знають про це, але, де тільки можуть, ширять розголос і добру славу про Україну“. Багато, дуже багато наших читачів підписалися б під цими словами.

Святкування 100-річчя Пласту почалося минулого літа, в серпні, коли на „Вовчій тропі“ відбулася Міжкрайова зустріч пластунів США і Канади, але головне відзначення цього радісного, юного духом ювілею – попереду, на нього у серпні цього року чекає княжий Львів, де у висліді пророчих візій українських громадських діячів-патріотів народився Пласт.

Так само ще попереду – відповідні відзначення 80-их роковин Голодомору-геноциду в Україні 1932-1933 років і 70-річчя утворення УПА.

Не потребує ніяких спеціяльних доказів той факт, що всі три дати пов’язані внутрішнім, духовним зв’язком, проте, самозрозуміло, цей зв’язок не міг не мати зовнішніх, організаційних виявів. Згадаймо, що саме вихованці Пласту з вибухом Першої світової війни першими записувались у легіон Українських Січових Стрільців, який у страшних боях з російським нападником за рідні Карпати заслужив безсмертя у прекрасних поезіях і піснях.

У міжвоєнне 20-ліття, коли українська Галичина стогнала під польською окупацією, коли на Волині горіли православні церкви, а непокірних „русинув“ україножерна Варшава впокорювала „пацифікаціями“, організованим опором цьому насильству керували знов-таки особистості, зформовані і загартовані в Пласті.

Також чітко простежується й ця лінія в нашій історії: Пласт – Голодомор в підсовєтській Україні – УПА. Пластуни в Галичині, виховані на святому гаслі „Бог і Україна!“, пильно стежили за трагічним розвитком подій в систематично знищуваній сталінським режимом Україні, усвідомлювали невиправну злочинну природу цього режиму і загалом усього традиційного російського великодержавного шовінізму. Тому не мали жодних ілюзій щодо того, як буде вести себе та кривава совєтська влада, коли захопить Західну Україну. То чи могло бути інакше, ніж те, що тисячі пластунів воювали в лавах Української Повстанської Армії?

Цитуємо наш альманах: „Саме завдяки Організації Українських Націоналістів та боротьбі Української Повстанської Армії мільйонам мешканців Західньої України пощастило вижити, не потрапити в табори або, принаймні, не померти болісною смертю від голоду, а загинути в бою, зі зброєю в руках, борючись проти московських варварів і окупантів“.

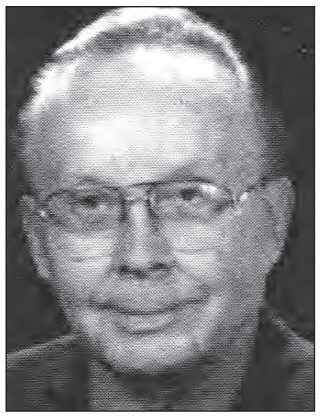
Але завдання цих рядків – не переказувати зміст Альманаху УНСоюзу на 2012 рік, а заохотити читачів активно відгукнутися на ці дати і ювілеї. Для нас буде важливим усе – те, що хтось пам’ятає особисто, також і почуте від інших, старших віком людей, навіть прочитане, якщо тексти не належать до загальновідомих.

Всі три відзначення припадають на кінець літа й осінь: 100-річчя Пласту – на серпень, 70-річчя УПА – на жовтень, 80-річчя Голодомору – на листопад. Отож є ще час подумати, згадати і, по-громадськи відгукуючись на наше прохання, написати до „Свободи“ на ці провідні теми. Бо важливе не тільки саме відзначення чи свято – важливо зберігати завжди живою пам’ять про нашу національну історію, про високі чини, засвідчені в цій історії вірними синами і дочками України.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

У Миргороді пам'ятають Воскобійників

13 березня виповнилося 90 років, відомому в українському світі жертовністю на українську справу миргородцеві Олексієві Воскобійникові. На його батьківщині на честь ювіляра проведено цикл лекцій і вшанувань, зокрема радіопрограма про життєві дороги та успіхи О. Воскобійника і його дружини –видатної української діячки Галини.

Українська громада миргородського краю вітає О. Воскобійника з видатною датою і зичить здоров'я і довголіття.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

Про перемогу В. Кличка і експертів

Поступово притишилися пристрасті навколо бою Віталія Кличка і Дерека Чісори, за яким 18 лютого спостерігали у прямому етері понад 20 млн. українців. Усі вони бажали перемоги землякові, видатному спортовцеві, витриманій і чемній людині. Про Д. Чісору треба забути й жити далі. Чимало моїх знайомих жалкують: чому брати Клички не відповіли Д. Чісорі на образу, на ляпас і плювок водою в обличчя. Д. Чісора тільки й чекав бійки та лайки.

Бокс – це спорт. Він має свою історію, свої правила і свою естетику. За всіма канонами боксу В. Кличко переміг. В історії він залишиться чемпіоном, а про Д. Чісору будуть згадувати як про скандаліста.

Українці дивилися на бокс на телеканалі „Інтер". Двобій коментували спортивні фахівці, які спочатку на українців наганяли страху: мовляв, Д. Чісора може виграти, надто вже він небезпечний. Та експертам краще було б піднімати дух українців після ганебного вчинку „британця", а не додавати страхів. Ще прикріше було слухати коментарі після бою. Поспіхом віддавши належне переможцеві, запрошені у студію фахівці левову частину часу присвятили виправданню Д. Чісори. Мовляв, нічого поганого в його поведінці немає. Особливо прикро було чути це з вуст видатної спортсменки Аліни Шатернікової, чемпіонки Европи і світу з боксу, яка, по суті, захищала скандаліста, мотивуючи, що так робив і видатний боксер Мухамед Алі. Проте відомо, що той ніколи не плювався і не давав ляпасів. Не лише А. Шатернікова, а й головний редактор українського журналу „Ринг" Ігор Вітько з недоречною посмішкою доводив: „Погані хлопці в боксі не зайві". Напевне, такі є тепер і в журналістиці. Спроба головного редактора газети „День" Лариси Івшиної поглянути на поведінку Д. Чісори з погляду моральних цінностей успіху в студії не мала. А шкода.

Бі-Бі-Сі 29 лютого повідомила, що Всесвітня рада з контролі за боксом дискваліфікувала на невизначений термін Д. Чісору за негідну поведінку в бійці з співвітчизником Дейвидом Геєм, що сталася після бою Д. Чісори з В. Кличком.

Олександер Вівчарик,
Сміла, Черкаська область

Успішне лікування Андрія Пахолюка

На заклик Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) про лікування Андрія Пахолюка минулого року щедро відгукнулася українська громада, і її допомога врятувала життя цеї молодої людини. Родина А. Пахолюка написала до ЗУАДК листподяку, вміщений нижче.

Не перестаємо дякувати Богові та молитися за здоров'я всіх небайдужих людей, які допомагали нам боротися за життя дитини. Разом нам було переслано 6,800 дол. Андрій мужньо витримав важке лікування. Рівно рік минув від того страшного дня, коли ми дізналися, що син хворий на Т-клітинну лімфобластну лімфому, до щасливої вістки з Варшави, де Андрій проходив діягностику, що досягнуто ремісії. Це було велике щастя, тому що прогнози лікарів на початку лікування були невтішними. З таким чудовим результатом привітали нас лікарі, рідні, друзі, всі, хто нас знав і допомагав у біді. Андрій витримав цей страшний маратон довжиною в рік, але ніби став дорослішим на 10 років, багато речей в житті зрозумів і переосмислив. У жовтні 2011 року йому виповнилося 20 літ. Обнадійливим подарунком був результат контрольного комп'ютерного обстеження – все добре, є надія, що страшна хвороба ніколи не повернеться. Водночас виявилась, що під час лікування Андрієві неодноразово вливали донорську кров та інфікували його гепатитом. Через гепатит дуже болять суглоби, важко ходити, страждає печінка, яка й так перенесла тяжкий токсичний удар під час хеміотерапії. Але ми дуже надіємось, що лікування дасть бажаний результат і Андрій подолає вірус. Ще раз усім щиро дякуємо!

Методій Пахолюк,
Тисмениця,
Івано-Франківська область

Телебачення України пропаґує російський шовінізм

Телевізійний документальний фільм „Спеціяльний проєкт: змова проти росіян" (мова – російська) спочатку показав потужний всеросійський канал „Рен ТВ", а в Україну його продублював 12 березня у вечірній час протягом двох з половиною годин 34-ий телеканал.

У фільмі докладно розповідається про конкретні пляни знищення Росії як держави і зменшення її населення до 15 млн. осіб (нині є 150 млн.).

Методика подання цієї провідної думки проста: кілька „вчених політологів та аналітиків" з екрана коментують тенденційно підібрані документальні кадри і начебто висловлюють свої власні думки. Насправді триває активне налаштування населення вороже ставлення до США, а також взагалі до західньої цивілізації. Виявляється, ще директор Центрального Розвідувального Управління США Ален Далес запропонував плян знищення СРСР на підставі „доктрини", в основі якої лежить несумісність „коду нації" – у росіян в основі є „сумління", а у США (і взагалі Заходу) – „вигода". Автори фільму намагаються довести, як цей плян здійснювали аґенти США і Британії. Потім ідеологію знищення Росії розвивав Збіґнєв Бжезінський, а провідні політики світу Марґарет Тетчер, Барак Обама та Гіларі Клінтон лише танцюють під його дудку.

Нині, заявляє фільм, начебто діє американська теорія „золотого мільярда", тобто для населення Землі не вистачає харчів, води, енерґоносіїв, тому треба зменшити його чисельність до 1 млрд. осіб. При цьому панувати у світі буде США, решта населення – раби.

Автори фільму роблять висновок: лише Росія може протистояти США, і тому її треба зміцнювати, щоб повернутися до статусу СРСР. Для цього була війна з Грузією, для цього триває шалений економічний тиск на Україну.

В Інтернеті з'явилися численні російські схвальні коментарі щодо фільму „Змова проти росіян", тобто пропаґанда російського шовінізму досягла апогею.

Чому ж за показ цього фільму схопилося українське телебачення? Генеральний директор 34-го каналу Андрій Будяк не є самостійним керівником. Телепростір формує генеральний директор компанії „Медіа-група України" Федір Огарков, який до 1 червня 2011 року в Москві був директором аналогічної структури „Пронто-Москва", тож добре знає, кого треба виставляти найбільшим ворогом путінської Росії.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

В Україні повинні читати „Свободу"

Разом з цим листом я висилаю гроші на передплату „Свободи" летунською поштою вчительці Марії Онишко в Запорізькій області, тому що настав час, коли з незалежної української газети люди в Україні можуть дізнатися якомога більше про засади життя в демократичному світі. Я роблю це на вшанування пам'яті моєї дружини Олі і наших синів Володимира і Михайла, які передчасно пішли з життя і залишили мене, 86-річного, жити з їхніми турботами про Україну.

Родина Гальчуків (зліва): Володимир, Ольга і Михайло.

Син Михайло познайомився з М. Онишко у 2005 році, коли вона привезла до Ворохти з східніх теренів України дітей, які постраждали від наслідків Чорнобильської аварії. Молоді хотіли одружитися, але цього через зовнішні обставини не сталося.

Сам я походжу з Коломиї, а Оля була киянкою і перебувала на примусовій праці в Німеччині, де ми зустрілися 1943 року. У 1951 році переїхали до Канади, де я 40 років працював на будуванні літаків.

Наші сини Володимир і Михайло навчалися в українській школі, де їхнім вчителем був Ярослав Розумний. Потім сини зробили успішну кар'єру у канадському війську.

Уся наша сім'я співала у церковному хорі (Михайло також грав на бандурі), була активною в українських громадських організаціях. Я очолював відділ Українського Національного Об'єднання в Сейнт-Кетеринсі, Онтаріо.

На превеликий жаль, моя дружина і сини передчасно померли – хлопці мали серцеві удари. Вони завжди намагалися бути корисними для рідної України.

Ярослав Гальчук,
Сейнт-Кетеринс, Онтаріо, Канада

Домашнє насильство...

(Закінчення зі стор. 4)

психологічного насильства, 21 відс. – фізичного, 17 відс. – економічного, та 1 відс. – сексуального.

За визначенням Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я, насильство – це навмисне застосування фізичної сили або певних можливостей впливу чи погроза їхнього застосування до особи або до групи осіб, що викликало чи могло б викликати фізичні травми від легких до смертельних, психологічні травми, затримки у розвитку або деприваціо. Насильство поділяється на фізичне, сексуальне, психологічне та економічне.

Також, за результатами цього опитування, середній вік, в якому аґресори найчастіше чинять насильство, хитається від 30 до 39 років. Щодо жертв, то жінки вперше зустрічаються з насильством в сім'ї у віковому інтервалі 20-29 років, чоловіки – між 7 і 17 роками.

З респондентів 78 відс. громадян вважають, що у випадку фізичного насильства слід звертатися до міліції. З респондентів, які зазнали насильства, 75 відс. жертв ніколи не зверталися по допомогу, решта просила допомоги у родичів, та тільки 10 відс. жертв фізичного насильства заявляли про це у міліцію. Результати опитування також показали що серед аґресорів – 60 відс. становлять чоловіки, та понад одна третина жертв продовжує жити разом з аґресором, та тільки 10 відс. жертв зазнали навильства один раз у житті, а 30 відс. заявили про понад 10 випадків насильства.

За іншими даними Міністертва Внутрішніх Справ України, які представила О. Кісь, кількість зареєстрованих випадків домашнього насильства зростає, значна більшість скарг надходить від жінок, і надзвичайно малий процент сімей отримують допомогу в кризових центрах. Наприклад, за останні шість місяців було зареєстровано 63,152 випадки сімейного насильства, 56,184 скарги надійшли від жінок, але тільки 81 сім'я отримала допомогу в кризових центрах це навіть не 1 відс.

Останню частину доповіді О. Кісь присвятила спільним зусиллям громадських організацій, уряду та міжнародних організацій, зокрема праці національного форуму „Стоп насильству", який відбувся в Києві 17 жовтня 2008 року і ухвалив „Національну платформу дій" та докладний плян її втілення.

Кампанія „Стоп насильству!" стартувала 30 жовтня 2008 року. Перша хвиля соціальної реклами почалась у травні 2009 року, з головним гаслом „Досить терпіти такі подарунки". В реклямі показано молоду красиву, гарно вдягнену жінку з синцями на місцях, де б мали бути дорогоцінні прикраси. За словами О. Кісь, ця реклями спрямована на жінок жертв насильства, та показує що насильство існує не тільки на нижчих ланках суспільства.

Ще один проєкт по боротьбі з насильством під назвою „Залишайся людиною" діє, за підтримки з боку Европейського союзу, від вересня 2010 року. Символом цієї програми став рожевий браслет з назвою проекту. Ця кампанія стала надзвичайно успішною серед молоді. Було розповсюджено понад 200 тис. браслетів в українських містах за один місяць.

Загалом, щоб запобігати домашньому насильству, слід глибше усвідомлювати суспільство щодо цієї проблеми. Також важливими в боротьбі з домашнім насильством є створення урядом України умов, сприятливих для подолання насильства над жінками та дітьми в різних сферах суспільного життя, сказала О. Кісь.

Неділя, 6 травня 2012 р.
Ню Гейвен, Конн.

Річні збори 414 Відділу УНС відбудуться о год. 12-ій дня в залі Української католицької церкви св. Михаїла, 569 George St., New Haven, CT. На зборах відбудеться вибір нової управи. За дальшими інформаціями просимо телефонувати, 203-269-5909.

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 349-го Відділу УНС.

З днем 1-го березня 2012 року Відділ 349-ий з'єднався з Відділом 269-им, секретарем якого є

Валя Каплун

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Valia Kaploun
100 Montgomery St., Apt. 18-M
Jersey City, NJ 07302
201-432-7357

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 120-го Відділу УНС.

З днем 1-го березня 2012 року обов'язки секретаря 120-го Відділу перебрав новий секретар

Марк Шедний

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

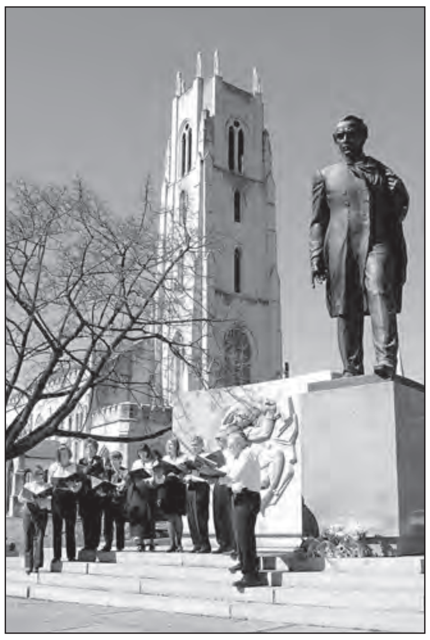
Mr. Mark Szedny
2120 Ritchie St.
Aliquippa, PA 15002
724-375-1448

Вшанували пам'ять Тараса Шевченка

ВАШІНҐТОН

З нагоди дня народження Тараса Шевченка біля пам'ятника поетові в столиці США, встановленого 50 років тому, 11 березня зібралися духовенство, представники української громади, учні Школи українознавства, працівники Посольства України в США. З короткою програмою пісень на слова Т. Шевченка виступив хор „Спів життя".

13 березня Посольство України і Наукове Товариство ім. Шевченка організували вечір, який почався молитвою духовенства і покладенням вінків до пам'ятника Т. Шевченкові за участі Посла України в США Олександра Моцика і був продовжений в будинку Посольства. На вечорі промовляли Посол О. Моцик, д-р Богдана Урбанович з НТШ, д-р Лариса Онишкевич, поет Леонід Тисячний, співали Соломія Дуткевич і хор „Спів життя".

Хор „Спів життя" виступає біля пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні. (Фото: Яро Бігун)

ОТАВА

9 березня Конґрес Українців Канади (КУК) відзначив 198-ту річницю від дня народження Тараса Шевченка. Представники КУК, Товариства українських канадських професіоналістів і підприємців Отави та Ліґи українських жінок Канади у супроводі офіційних представників з України – Валентина Наливайченка і Ярослава Давидовича – провели церемонію біля пам'ятника Т. Шевченкові в Отаві і віддали данину поваги великому українському поетові, художникові та письменникові, чиї твори заклали фундамент сучасної української літератури і який вважається засновником писемної української мови.

КУК закликав усіх канадців відзначити цю подію, відвідавши місцеві бібліотеки та випозичивши книги з української та українсько-канадської тематики.

КУК

Учасники церемонії біля пам'ятника Тарасові Шевченкові в Отаві.

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі

Концерт учнів Школи українознавства (директор Роман Гірняк) при Українській православній церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного, присвячений пам'яті Тараса Шевченка, відбувся 10 березня в будинку Сестриицтва цієї парафії. Концерт підготували вчителі Леся Мороз і Слава Данищук, акомпаніювала на фортепіяні Тетяна Шестакова, звукотехнічну допомогу подав Роман Борса. Молитву промовив настоятель церкви о. Юрій Сивко.

Учні школи і вихованці дитячого садочка читали вірші Тараса Шевченка, співали пісні на його слова, а також інших українських поетів і композиторів. З деклямацією виступили Олексій і Марко Стадницькі, Тимофій і Віра Варшавські, Влад Рудий, Юрій Проць, Юля Павлюк, Яна Мигаль, Микола Биков, Оксана Кіт, Христя Кальна, Віктор Федишин, Дарек Войтович, Євген Богуцький, Юля Кріцак, Николас Коваленко.

Співали сольо, дуетом, і з хоровими групами Вероніка Наливайко, Маркіян Данищук, Дарій Борса, Адріяна Завійська, Марта Галагоза, Іванна Волощак, Ю. Кріцак.

Левко Хмельковський

Вірші читають Марко Стадницький і Тимофій Варшавський. (Фото: Левко Хмельковський)

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк

Парафія Української греко-католицької церкви св. Трійці 11 березня вшанувала Шевченківське свято, на якому виступили з концертом учні Школи українознавства. Директор школи Богдан Угрин виголосив вступне слово і представив доповідача Фелікса Хмельковського, який дуже образно розповів про життя великого поета.

Програму підготували Б. і Марія Угрини, Ганна і Галина Щепки, акомпанював до виступів Григорій Гриновець. У концерті виступили діти Христина і Наталя Цюваники, Кевін і Валерія Резнікови, Катерина Лютін, Надя і Валерія Добущаки, Андрій і Леся Касітяни, Маркіян і Данило Угрини, Павло Мисак, Матейко Василик, Тарас Косцьолек, Софія і Гриць Марсиники, Віра і Роман Граби, Ліза Хмельковська, Роман і Олена Гриновці, Юліяна Мачай, Олександра Гамільтон, Ганнуся Петрівська. Родина Щепків – Ганна, Галина, Зорян, Стефан, Зоя і Роксоляна виконали пісню „Сонце заходить".

Ірина Безбах виготовила торт у у вигляді книги „Кобзар" з портретом Тараса Шевченка, синьо-жовтою стрічкою і квітами.

На закінчення усі заспівали „Заповіт".

Фелікс Хмельковський

Ірина Безбах вручає святковий торт членові церковної ради Петрові Косцьоликові з церкви св. Трійці.

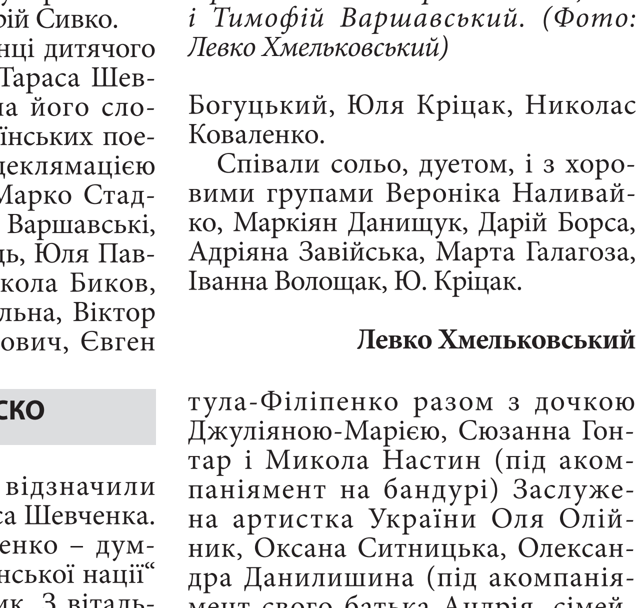
САН-ФРАНЦИСКО

10 березня у місті відзначили день народження Тараса Шевченка. Промову „Тарас Шевченко – думки генія та слова української нації" виголосила Анна Сомик. З вітальним словом виступив Генеральний консул України у Сан-Франциско Сергій Альошин. Місцеві самодіяльні та професійні виконавці підготували чудовий концерт до цього свята.

Програма концерту розпочалася співом „Заповіту" у виконанні хору „Трембіта". Олекса Гриців прочитав поему „Не цурайтесь того слова". Мат Росін, який навчається співу в Іванни Тарантули-Філіпенко, виконав народну пісню „Чорнії брови, карії очі". Ансамбль „Коляда" під диригуванням Андрія Кріштафовича виконав пісні з поем „Тарасові ніч", „Гайдамаки" та інші.

Катруся Бускарді продеклямувала поему „Зацвіла в долині червона калина". Співали Маруся Черепенко, Юстина Гриців, І. Тарантула-Філіпенко разом з дочкою Джуліяною-Марією, Сюзанна Гонтар і Микола Настин (під акомпаніямент на бандурі) Заслужена артистка України Оля Олійник, Оксана Ситницька, Олександра Данилишина (під акомпаніямент свого батька Андрія, сімейний дует Оксани та Святослава Стусів. О. Ситницька, М. Черепенко та І. Філіпенко-Тарантула співали під супровід ансамблю бандуристів з Сакраменто. А завершився концерт співом „Реве та стогне Дніпр широкий" та Державним гимном „Ще не вмерла Україна".

Олег Керницький

Учасники святкового вечора у Сан-Франциско.

ДУБНО, Рівненська область

У 1989 році обласна організація Національної спілки письменників України розпочала Шевченківську естафету „Дорогами поета на Рівненщині", яка відтоді стала щорічною даниною пам'яті про перебування у 1846 році Тараса Шевченка на теренах Волині.

Цього року центром естафети вибрано Дубно, до якого рік тому вона перейшла від Радивилова. А вже від Дубна 7 березня попрямувала до Здолбунова.

Завершальним акордом дубенської Шевченкіяни стало літературно-мистецьке свято „Безсмертної слави поет", під час якого представники громадськості поклали вінки та квіти до пам'ятника Т. Шевченкові та відвідали „Кобзареве джерело" у селі Підлужжя.

Євген Цимбалюк

Письменники Микола Пшеничний, Олексій Заворотний, Юрій Береза, Євген Цимбалюк, Лідія Рибенко, Юлія Бондючна, Микола Тимчак, Василь Басараба, Микола Береза біля пам'ятника Кобзареві у селі Підлужжя Дубенського району, де здавна і понині б'є джерело, з якого у 1846 році втамовував спрагу Тарас Шевченко.

НОВИНИ З НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА

Жінки у визвольних змаганнях

НЮ-ЙОРК. – 18 лютого в лекційній залі Наукового Товариства ім.Шевченка відбулася доповідь кандидата історичних наук, старшої наукової співробітниці Інституту народознавства НАН України, голови львівського громадського Науково-дослідного центру „Жінка і суспільство" Оксани Кісь. Тема її доповіді стосувалася жіночого досвіду участи у національно-визвольних змаганнях ОУН та УПА у 1940-1950-их роках і спиралася на вивчені дослідницею автентичні матеріяли особистих спогадів учасниць підпілля.

На початку доповіді О. Кісь зазначила особливу ролю жінки у процесі націєтворчости, згадала про обставини дослідження нею архівних документів, назвала останні випущені в світ ґрунтовні біографії та особисті спогади колишніх учасниць підпілля, вказала чинники, які допомагають краще зрозуміти особливу ролю жіноцтва у процесах націєтворення.

За словами доповідачки, участь жінок та дівчат у діяльності ОУН набула виняткового значення після вигнання німецького окупанта з України в 1944 році. Через посилення репресій на зміну чоловічій частині повстанців почали приходити жінки, нерідко ще до свого повноліття (часом у віці 15-17 років), а вже у 19-20 років вони брали на себе відповідальність за виконання важливих функцій в основних ділянках роботи ОУН та УПА.

Оксана Кісь

О. Кісь виокремила кілька рівнів формату та маштабів залучення жінок до співпраці з УПА, детальніше схарактеризувала кожний з цих рівнів. У мотивації жінок приєднатися до руху опору, крім ідейних переконань, важливу ролю грали особисті стосунки з чоловіками-повстанцями, серед яких були їхні чоловіки, брати, кохані. Одночасно з виконанням бойових завдань, жінки брали на себе й турботу про повсякденні потреби повстанців: медицина, гігієна, їжа, одяг тощо. Жіноча привабливість та кмітливість допомагала їм приспати пильність каральних органів, досягати успіху там, де чоловікам щастило менше.

Присутні в залі з великою увагою слухали розповіді О. Кісь про реальні приклади героїзму в житті Марії Трач, Насті Петриній, Параски Процак, Ганни Обух-Булавки, Марії Курочки, Ірини Булат, багатьох інших самовідданих патріоток. Фактично своєю залученістю у національно-визвольні змагання українські жінки зіграли видатну ролю як дієві учасниці політичного процесу на шляху до утвердження незалежної української держави, – цей заключний висновок доповіді присутні сприйняли зі схвильованими оплесками.

Русифікація в Україні

25 лютого в будинку Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці відбулася доповідь кандидата філологічних наук, маґістра політичних наук (Нова школа суспільних досліджень у Ню-Йорку), лектора української мови у Колюмбійському університеті, засновника і директора Українського кіноклюбу при Колюмбійському університеті Юрія Шевчука. Тема його виступу „Русифікація в Україні: традиції та іновації" була пов'язана зокрема і з виходом друком його підручника „Українська мова для початківців" (Hippocrene Books, 2011, New York). Таке поєднання дозволило доповідачеві торкнутися широкого кола питань, починаючи від функціонування української мови як державної, і до методики її викладання чужоземним студентам.

На думку Ю. Шевчука, повна байдужість сучасної влади в Україні до питань розвитку української мови як державної призводить до розмивання української мови

Юрій Шевчук

як цілісної системи – особливо в її лексичному та фразеологічному фонді. Те, що офіційна українська мова тривалий час була лише тінню привілейованої російської, має своїм наслідком масове вживання в українській мові виразів і зворотів, внутрішньо їй не властивих. „Наслідок цього вживання нашої мови у багатьох засобах масової інформації нагадує пересування інваліда на котурнах", – так образно схарактеризував становище доповідач, проілюструвавши свої твердження багатьма явищами з сучасної мовної практики.

Ю. Шевчук зупинився далі на проблемі чужомовних запозичень. Запозичення, передусім з англійської, навально проникають практично в усі мови світу. Для мови української неорганічним та згубним є, однак, те, що англійські

(Закінчення на стор. 14)

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Життя – як подарунок рідному краєві

Сергій Горицвіт

Параска Плитка-Горицвіт

У календарі найцікавіших цьогорічних подій Прикарпаття – і тільки в ньому – є згадка, що 1 березня виповнюється 85 років з дня народження Параски Плитки-Горицвіт, народної поетеси й художниці, авторки філософсько-духовних та народних творів, об'єднаних під загальною назвою „Пода залишила по собі багатющу й розмаїту спадщину, яка досі належним чином не досліджена, не вивчена, а найприкріше, що й не усвідомлена нами. А годилося б сьогодні усією українською громадою доземно вклонитися цій простій гуцулці, що з вірою у Бога й Україну пройшла свій страдницький шлях і обдарувала нащадків своїми талановитими художніми, поетичними і духовними творіннями.

Розповідати про неї складно й легко водночас. Складно, бо видань її творчої спадщини – крихітка, а ґрунтовних досліджень годі й шукати. Та де їм і взятися, якщо майже весь її доробок покищо зберігається у десятках ще непрочитаних книжок та щоденників, які написала, прикрасила орнаментами, малюнками і дбайливо переплела сама народна мисткиня. Усі оригінали існують лише в одному примірнику.

А легко розповідати про П. Плитку-Горицвіт тому, що одні й ті ж скупі дані її біографії повторюються в усіх повідомленнях про неї. Тож мені цього не уникнути.

В одних публікаціях ідеться про неї лише як про письменницю, інші автори побачивши виставку її картин та ікон, представляють її народним малярем, дехто акцентує свою увагу на її фольклорно-етнографічних працях, є вже й спроби осмислити її молитви і філософські духовні настанови. Такий різнобій пояснюється тим, що сама Параска Штефанівна була обдарована Богом багатьма талантами й однаково блискуче заявила про себе у багатьох царинах народної творчости, літератури й мистецтва.

Народилася вона у селі Бистрець у сім'ї відомого косівського коваля Штефана Плитки та майстровитої ткалі й вишивальниці Ганни. Згодом родина перебралася у Криворівню. Хоч дівчина закінчила лише чотири кляси, але завдяки батькові знала кілька мов, а коли почалася Друга світова війна, працювала перекладачем у сільській канцелярії. Одного разу здійснила невдалу спробу самотужки дістатися до Німеччини і вступити до університету.

Повернувшись у Криворівню, долучилася до національно-визвольного руху, стала зв'язковою Української Повстанської Армії під псевдом „Ластівка". За це радянська влада-„визволителька" у червні 1945 року заарештувала 17-річну дівчину і запроторила на 10 літ у сибірські табори. В ешелоні, який віз в'язнів на каторгу, відморозила ноги, п'ять років пересувалася на милицях. Виживши з Божою поміччю, вона дала обітницю все життя ділами, словами і помислами славити Спасителя і Мир Божий.

Нині старожили Криворівні розповідають, що жила вона самотою у колишній батьковій кузні, до якої він прибудував ще одну кімнатку. Уже мало хто й пам'ятає, як, повернувшись з Сибіру, вона працювала художником у місцевому лісгоспі. На свята чи на толоці була заспівувачкою, грала на багатьох музичних інструментах, а ще й хор організувала, який учила виконувати народні пісні, записані нею від місцевих бабусь. А потім через драму в особистому житті усамітнилася і стала вести аскетичний спосіб життя. Казала, що „заховалась" у творчості серед незрадливої краси гір і Чорного Черемошу.

Тож і запам'яталося всім, як мало не цілодобово чаклувала вона над своїми записами, обрамлювала неповторними витинанками та малюнками саморобні книжки і книжечки, про які завше казала – „мої дітки". Сама виготовляла фарби і з їх допомогою перетворювала будь-де знайдені шматки старої тканини на ікони, пейзажі та жанрові картини. Чимало з того роздаровувала музеям, школам, приходам і просто добрим людям. Господарства жінка не мала, жила з того, що у сусідів заробить, харчувалася здебільшого сухарями та чаєм з гірських трав. Останні роки прожила у страшній бідності, немощі, майже втративши зір. Відійшла у вічність 16 квітня 1998 року, похована в Криворівні.

Вона була так зачарована своїм рідним краєм, його зеленими й квітучими горами та долинами, що й твори свої підписувала поетичним псевдонімом „Горицвіт". Кількість їх автори публікацій називають різну. За словами директора Музею Івана Франка у Криворівні Ганни Луцюк, рукописних томів обсягом по 500 сторінок кожен П. Плитка-Горицвіт написала близько 50, а маленьких книжечок – близько тисячі. Чимало свого самвидаву вона роздарувала, а значна частина зберігається у громадському меморіяльному музеї, розміщеному в її колишній оселі-майстерні. За життя письменниця так і не дочекалася жодної друкованої книжки. Лише через немало літ по її смерті дві з них побачили світ – „Мила книжечка" і збірник народних переказів „Старовіцкі повісторьке".

Ікона Параски Плитки-Горицвіт „Радуйся, Живоносний Гробе". Фото: Сергій Горицвіт

Серед неопублікованих особливу увагу привертають схожі на старовинні манускрипти духовно-філософські твори: „Молитви во славу святого Хрещення Руси-України", „Молитва – дар Божий", „Помолімося за мир благости", „Небесному престолу від Підніжжя землі", „Вінець Боголюбія". У них зібрані й авторські неканонічні молитви, і переспіви житій святих, і духовні роздуми. Саме під враженнях від цих глибоких розмислів гуцульської черниці в миру, письменниці-мислительки про вічне, про сенс життя дослідники її творчости стали називати її „Карпатським Гомером", „Сковородою в спідниці", „філо-

*(**Закінчення на стор. 15**)*

Вишиванка Ольги Басараб

(До 60-ліття Українського Національного Музею в Чикаґо)

Вишивана сукенка Ольги Басараб.

Українська вишивана сорочка має дивовижну здатність – заговорити. У ній закодовано символи чистоти душі і тіла. Колись новонародженого хлопчика сповивали в батькову сорочку, а дівчину – в материнську, щоб передати їм силу і тепло батька-матері та дух родини. А ще кажуть, що щасливі люди ті, що народжуються в сорочці.

На перший погляд, проста і невибаглива вишиванка, знайдена у колекції народного одягу Українського Національного Музею в Чикаґо. Вона відрізняється від традиційної жіночої сорочки своїм кроєм та вишивкою. Як музейний експонат, вишивана сукенка (у реєстрах записана, як сорочка) зберігається у фондах вже багато років. Споглядаючи на неї, у пам'яті зринають образки міських панянок початку XX ст. з старих журналів – одяг в стилі етно-ретро міжвоєнних років. Галичанки розуміли, що означає „виходити в світ", їхні гасла закликали „Творімо свою моду". У 1920-их роках для літнього вбрання була характерною прямолінійність крою. Особливо популярними були тонкі й прозорі тканини – мусліни та гази. Сукенки стали коротшими. Вже тоді европейська мода запозичувала у галичанок етнотрадиції в одязі – блюзки та сукенки традиційно прикрашалися народними вишивками. У Німеччині українські вишиті блюзки та сукенки були дуже модними і називалися „ukrainischer Bauernstickerei", а в Парижі - „broderie Point Russe". Присутність такої гості з минулого століття у музейній колекції не могла не викликати зацікавлення.

Кому ж належала ця сукенка?

Через інвентаризаційний номер вдалося віднайти записи про донора, а у реєстрі поступлення речей зазначено: „Ольга Басараб". Сьогодні ми можемо з повним правом заявити, що це не просто чергова знахідка, а реліквія історичної ваги – вишивана сукенка О. Басараб з родини Левицьких, героїні української національно-визвольної боротьби. До музею подарована племінницею О. Басараб, Тетяною Левицькою з сонячної Каліфорнії.

Життя О. Басараб є взірцем непохитности української патріотки. Її прагнення бачити Україну вільною і незалежною закодовано у візерунку, вишитому двома кольорами – червоним і чорним.

О. Басараб, член Української Військової Організації, була заарештована польською поліцією 9 лютого 1924 року. Під час жорстоких допитів, які вів кат-комісар Міхал Кайдан, не зрадила нікого. Мученицька смерть наступила в ніч з 12 на 13 лютого 1924 року. Уранці її знайшли повішеною на ґратах вікна камери ч. 7 львівської в'язниці „Бриґідки". Поліційний протокол був короткий: „Я відмовляю всяких зізнань", підпис оригінальний „Ольга Басараб". Згодом у тій же камері на стіні Андрій Мельник, побратим по боротьбі, знайшов написи: „Вмираю, замучена, помстіть! О. Басараб" та „За кров, за сльози, за руїну верни нам, Боже, Україну!".

Катам не вдалося приховати свого злочину. Прагнучи замести сліди, слідчі імітували самогубство ув'язненої. Проте під рішучим тиском львівської громади було проведено ексгумацію тіла, закопанаго у братській могилі під чужим прізвищем. Виявлені сліди катувань на її тілі доказували, що молоду українку замордовано у польській катівні. Сотні тисяч людей прощалися з О. Басараб 26 лютого 1924 року на Янівському цвинтарі. Очолили похоронну процесію 10 священиків. Домовину з тілом відважної патріотки несли студенти. Після похорону відбулася масова демонстрація – перший свідомий політичний спротив режимові насильства.

У Галичині на Зелені свята вшановують героїв. До могили О. Басараб приходить молодь, одягнена у вишивану сорочку – символ мужности і вірности Україні.

Марія Климчак,
куратор музею

Відбувся баль дебютанток СУМ

Дебютантки та ескорти під час балю в Парсипані, Ню-Джерзі. Фото: „YC PhotoDesighs LLC"

Віктор Курилик

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – 18 лютого в готелі „Шератон" в присутності понад 600 гостей відбувся 48-ий баль дебютанток Спілки Української Молоді Америки.

Ведучі Оля Фіголь та Юрій Симчик представили батьків, розповіли про досягнення дебютанток в академічному, спортивному та громадському житті. Кожна дівчина, виходячи до центру залі, мала корону на голові, білі рукавички, шляхетну впевненість на обличчі та розкішну сукню, гідну королівських балів Европи та оздоблену витонченими мережками й делікатними вишивками.

Після привітання батьків дебютантки прийняли від матерів букети рожевих троянд і стали обіч ескортів, які вели їх по колу. Дякуючи за честь бути прийнятими в громаду, дебютантки з лебединою грацією вклонилися у реверансі.

Були представлені дебютантки з наступних осередків СУМ: Марта Яриш (Пасейк, Ню-Джерзі), у супроводі Петра Худолія; Зоряна Зарицька (Ню-Йорк), у супроводі Теодора Боднара; Оленка Омеляш (Гартфорд, Конектикат), у супроводі Романа Дідуха; Марія Сурмачевська (Пасейк), у супроводі Олександра Дробота; Софія Сорока (Джерзі-Сити, Ню-Джерзі), у супроводі Ріяна Завойського; Оля Бігуняк (Пасейк), у супроводі Михайла Бетлея; Надя-Анна Клапач (Випані, Ню-Джерзі) у супроводі Ростика Сидора; Діяна Люба Микула (Випані), у супроводі Николи Головка; Леся Дубенко (Філядельфія), у супроводі Олександра Шемечка; Джесика Дем'янич (Джерзі-Ситі), у супроводі Павла Добощака; Нуся Керда (Балтимор, Мериленд), у супроводі Василя Столяра; Каріна-Анна Гудима (Балтимор), у супроводі Миколи Шафрана; Вікторія-Анна Харук (Бінґгемптон, Ню-Йорк), у супроводі Степана Кобилецького; Христина-Марія ДеБруїн (Йонкерс, Ню-Йорк), у супроводі Матвія Скальського; Романна Дум'як (Філядельфія), у супроводі Дмитра Грицьковяна; Дана Курилик (Ню-Йорк), у супроводі Андрія Кебала; Христина Млинарик (Йонкерс), у супроводі Матея Томашевського і Оксана Варшавська (Випані), у супроводі Олександра Сизоненка.

Голова Крайової управи СУМ Америки Андрій Бігун привітав дебютанток з вступом у зріле життя, бажаючи їм особистого успіху, активної участи у громадському житті Америки та України. Від імені юначок Софія Сорока зачитала урочисту обіцянку дебютанток СУМ продовжувати справу батьків і бути гордістю української нації.

Кульмінацією балю був „Віденський вальс". Хореографія танцю, здійснена Григорієм Момотом, вражала плавністю рухів, чудовим поєднанням ориґінальних елементів. Наступний вальс дебютантки танцювали з батьками, а ескорти, вишикувавшись, віддали їм честь. Після цього батьки передали дебютанток під опіку ескортів до кінця вечора.

(Закінчення на стор. 17)

Іван Гинянський отримав престижну нагороду

Володимир Петрук

Іван Гинянський. Фото: image.ua

ДІРБОРН, Мишиґен. – Президент і головний виконавчий директор групи компаній „Winner" Іван Гинянський 3 лютого здобув нагороду компанії „Ford Motor Company" – „Вітання ділерам" („Salute to Dealers") на знак визнання видатної праці у сфері корпоративної суспільної діяльности та суспільного внеску.

І. Гинянський зосереджує свою діяльність на благодійних програмах для дітей, суспільному розвитку, молодіжних спортивних програмах.

Він – один з шести нагороджених за діяльність на благо місцевої спільноти з-поміж понад 8,500 ділерів компанії в США, Мексиці, Бразилії, Европі, Азії, Карибському басейні та Центральній Америці, Африці та на Близькому Сході.

І. Гинянський здобув нагороду завдяки своїй безперервній підтримці українців у США та Україні і невтомній праці, спрямованій на підтримку дітей і родин, що живуть у несприятливих умовах. Він – партнер британської організації в Україні „Надія і житло для дітей", яка займається соціяльною реабілітацією родин в Україні.

І. Гинянський підтримує систему шкільної освіти, Фонд братів Кличків. За 20 років своєї діяльности в Україні він ініціював благодійні заходи для дитячих лікарень і притулків з пожертвуваннями у вигляді одягу, меблів та інших предметів першої необхідности.

І. Гинянський і „Ford Motor Company" зробили свій внесок у заснування першої станції швидкої допомоги у Львові у 1997 році, у відкритті якої брала участь сенатор Гілларі Клінтон. Він робить регулярні внески у Наукове товариство ім. Шевченка, допомагаючи підтримувати архів українських газет.

У 1992 році І. Гинянський на власні гроші придбав приміщення для українського консульства в США.

Програма „Вітання ділерам" здійснюється від 2001 року під проводом Едсела Б. Форда ІІ, члена ради директорів компанії. Портрети нагороджених буде додано до постійно діючої ґалерії „Вітання ділерам" у головній канцелярії компанії у Дірборні, Мишиґен.

Новини з НТШ...

(Закінчення зі стор. 10)

запозичення з відомих соціолінґвістичних причин дуже часто проникають не безпосередньо, а через російську мову – з копіюванням усіх фонетичних та семантичних перекручень, яких це запозичення зазнало – систeмно чи випадково – під російським впливом. Доповідач наводив промовисті приклади таких перекручень, чим дуже зацікавив авдиторію.

З подальшої розмови про новий підручник присутні дізналися про те, що книжка належить до найновішого покоління лінґвістичних посібників. У ній застосовано нові підходи до складання практичних вправ, заряджен-ня ілюстративного, краєзнавчого матеріялу, а найголовніше – створено електронну версію книжки, яку кожний, хто хоче, може знайти в інтернеті і, наслідуючи досвідчених дикторів, вивчати українську мову самостійно.

Ю. Шевчук також зробив відповідні порівняння своєї праці з популярними підручниками української мови авторства Тетяни Молодід, Ніни Тоцької, Асі Гумецької, інших відомих методистів. Після доповіді підручник Ю. Шевчука з авторською присвятою жваво розкуповували присутні.

Чи буде зміна влади?

3 березня в будинку НТШ-А у відбулася доповідь кандидата політичних наук, завідувача катедри політології Національного університету „Острозька академія" (Острог, Україна), Фулбрайтівського стипендіята 2011-2012 року доцента Юрія Мацієвського. Тема його доповіді „Чи можлива зміна влади в Україні у 2012 році?" була присвячена трансформації політичної системи в Україні після здобуття незалежности і викликала значне зацікавлення членів української спільноти.

На думку доповідача, особливості сучасного становища в Україні дозволяють аналізувати її у запропонованих західнім політологом Ендрю Вільсоном термінах „immobile state" – нерухома, застигла держава. А насправді Україна мусила б утверджуватися як перехідне суспільство, що рухається від пізньорадянського авторитаризму до утвердження демократичних норм життя. Натомість, – вів далі Ю. Мацієвський, – за останні роки політичне становище в Україні істотно погіршилося, особливо це

Юрій Мацієвський

стосується царини людських прав. Передвиборна програма нинішнього президента містила згадки про 21 системну реформу, жодну з них досі не зреалізовано, – ствердив острозький дослідник.

За словами лектора, Україна опинилася у своєрідній пастці („institutional trap"), коли неписані норми є сильніші за писані правила. Образно кажучи, замість створити ринкову економіку, Україна всього лишень здійснила перехід „від пляну до клану". Сучасна правляча верхівка практично не може відмовитися від джерел ренти, тим то й нездатна реформуватися. Умовою виходу з цієї пастки Ю. Мацієвський вважає створення „широкої коаліції", що чинила б внутрішній тиск на уряд. В окремих пострадянських країнах (передусім країнах Балтії, в Грузії) це стало можливим, особливо коли ще діяла хоча б одна з двох умов: реальна зовнішня небезпека або відсутність природних ресурсів. У цих країнах навіть виникла показова приказка „Ціна незалежности – одна зима без газу", – нагадав слухачам лектор.

Під цим оглядом Ю. Мацієвський проаналізував далі динаміку ціноутворення на основні енерґоносіїв і наголосив на зловживаннях, які в цьому зв’язку допускають головні постачальники вуглеводнів у Москві. На переконання доповідача, вихід України з нинішнього безвідрадного становища можливий передусім через „шок", але коли він станеться і як поведуть себе владні еліти, передбачити неможливо.

Доповідь була добре структурована, виклад відзначався стрункою логічною послідовністю, сприйняття змісту істотно полегшувалося демонстрованими на екрані тезами та ілюстраціями. Наприкінці лекції запитань було багато, полемічна доповідь нікого не могла залишити байдужим.

Пресова група НТШ-А

Життя – як подарунок...

(Закінчення зі стор. 11)

софом світового маштабу".

Є у неї не менший за обсягом і значущістю й інший цикл творів – народний: „Співанке Гуцулсков говірков", „З народних повісток". У цих книжках П. Плитка-Горицвіт виявила себе, як досвідчений етнограф, чудовий знавець словника гуцульської говірки, на основі фолкльору складала вона і власні співанки та казки. Чекають на видавців численні верлібри, ліричні поезії: „Варто мислити", „Поетичний дзвін", „Казематні поезії", „Доки ще не пізно"; фантастико-пригодницький роман „Індійські заграви", щоденники.

Не менш вагомий і художній доробок народної майстрині, яку мистецтвознавці, не покрививши душею, називають посестрою Марії Приймаченко та Катерини Білокур. На картинах П. Плитки-Горицвіт бачимо краєвиди Карпат у різні пори року, які особливо мальовничими й одухотвореними виглядають при сході й заході сонця. А ще на полотнах буяє квіткове різнобарв'я, серед якого полум'яніє й улюблений художницею провісник весни – горицвіт. Вона створила велику ґалерію портретів, присвятивши їх Тарасові Шевченкові, Іванові Франкові, Лесі Українці, Маркові Черемшині, Василеві Стефаникові. Серію малюнків „Шевченко в Карпатах" художниця подарувала Канівському музеєві на Чернечій горі. Лики святих на її іконах хоч і канонічні, але перенесені на український ґрунт. Усі вони обрамлені гронами винограду, квітами та національними орнаментами. Найкращі з тих, які мистецтвознавцям удалося розшукати, вже видані альбомом. Цикл жанрових малюнків про життя й побут своїх земляків – вівчарів, плотогонів, чудових різьбарів по дереву, вишивальниць, доповнених ще й поетичними строфами, майстриня переплела у книгу-альбом „Доля гуцулки". Цей доробок теж вартий того, аби видати його тепер окремим альбомом.

Гортаючи сторінки її книжок, кожен читає у них те, що знаходить найбільше відлуння в його душі. Серед неопублікованих рукописних книжечок мене вразив ось такий поетичний розмисел гуцулки-страдниці:

„Життє – диво сливононька
Не для всіх удачна?
Одні тонем без рятунку…
Інші мають щастя!
Та застою нема в житті,
Бо і люди в русі.
І таланні й без таланні
З лихом змагаються".

Прикро, що багатюща спадщина П. Плитки-Горицвіт усе ще невідома широкому загалові.

У розмові про хату-музей П. Плитки-Горицвіт із Ганною Луцюк, довелося почути, що місцева громада ним опікується, торік було перекрито дах. Однак, цей заклад усе ще діє як громадський, а доцільно було б надати йому статус філії державного музею Івана Франка, який діє у Криворівні. Справжнє відкриття генію Параски Плитки-Горицвіт ще попереду, але, на моє переконання, воно обов'язково настане, і її столітній ювілей Україна відзначатиме на державному рівні.

На закінчення зауважу, що я вже давно облюбував і для себе псевдонім „Горицвіт". Тепер, чим більше я знайомлюся з творчістю моєї однопсевдонімки, уславленої мисткині, що присвятила своє життя в угодність Богові і Україні, тим більшу відповідальність відчуваю за своє власне слово. Під кожним підписуюся.

Резиденція В. Януковича...

(Закінчення зі стор. 5)

Таким же чином, приміром, київські „Золоті ворота" можна було б відкрити десь у Гідропарку, а Михайлівський Золотоверхий собор – біля Володимирського базару. Історія з монастирем – зразок звичаїв, які панують у „Межигір'ї". Власники вміють молитися перед телекамерами, а на місці монастиря розташовують вертолітний майданчик В. Януковича і теплиці його господарства, які матимуть 20 кліматичних зон (аж до субтропіків). Усе, що подається В. Януковичеві до столу, має бути екологічно чистим, вирощеним на своїй території.

В резиденції збудовані гараж для 70 автомобілів, яхт-клюб та кінний клюб з манежем, а в затоці на березі водоймища – палац на воді, другий, після величезного будинку В. Януковича, об'єкт з боку Дніпра, місце літнього відпочинку В. Януковича. Виконання – цінна деревина, позолота, мармур і кришталь.

Кошторис створення цього палацу – 75 млн. грн. Власником теж є фірма „Танталіт".

(„Українська правда", 7 березня)

Відійшов у вічність видатний український діяч Микола Плав’юк

■ Світовий Конґрес Українців (СКУ) висловлює глибоку скорботу з приводу смерти видатного українського громадсько-політичного діяча, колишнього президента СКУ св. п. Миколи Плав’юка, який 10 березня відійшов у вічність в Бирлінґтоні, Канада.

СКУ відзначає велику життєву посвяту М. Плав’юка Україні і українському народові та високо оцінює його провідницьку діяльність у згуртуванні українців Европи, Америки і Австралії та в розбудові СКУ як найвищої координаційної надбудови українських громад діяспори.

М. Плав’юк був активним членом підготовчого комітету першого Світового Конґресу Вільних Українців (СКВУ), який у 1967 році обрав його своїм генеральним секретарем. Виявом високого довір’я української громадськості стало подальше обрання М. Плав’юка у 1973 році, на другому Конґресі СКВУ, першим заступником президента та в 1978 році, на третьому Конґресі СКВУ, – президентом СКВУ.

Світове українство також вшановує М. Плав’юка як Президента Української Народної Республіки в екзилі, голову Проводу Організації Українських Націоналістів і очільника інших українських громадських інституцій в діяспорі та в Україні, а також як великого українського патріота, для якого Україна стала смислом усього життя.

За високі заслуги перед українським народом та Україною М. Плав’юк був нагороджений найвищою нагородою СКУ – медалею св. Володимира Великого, Шевченківською медалею Конґресу Українців Канади та високими відзнаками України – орденами „За заслуги“ III ступеня та князя Ярослава Мудрого I ступеня.

У зв’язку з тяжкою втратою СКУ висловлює щирі співчуття дружині покійного Ярославі Плав’юк та всій родині.

Вічна йому пам’ять!

Світовий Конґрес Українців

■ 10 березня, на 87-му році життя відійшов на вічний спочинок відданий син українського народу, щиро віруючий християнин, Президент Української Народної Республіки в екзилі (1988-1992), визначний громадський і політичний діяч Микола Плав’юк – голова Проводу Організації Українських Націоналістів, голова Фундації ім. Олега Ольжича; президент видавництва ім. Олени Теліги – усі три установи з осідком у Києві, де покійний трудився від 1992 до 2011 року.

До проголошення України незалежною українською державою М. Плав’юк, поряд з професійною працею, займав керівні пости в українському діяспорному громадсько-політичному житті – був президентом Українського Національного Об’єднання Канади (1956-1966); заступником президента Конґресу Українців Канади (1966-1971); ініціятором і головним організатором створення Світового Конґресу Вільних Українців (СКВУ) в Ню-Йорку в 1967 році, генеральним секретарем СКВУ (1973-1976); першим заступником президента СКВУ (1976-1978); президентом СКВУ (1978-1980). В 1979 році він був обраний головою Проводу Організації Українських Націоналістів, а після смерти Президента Української Народної Республіки (УНР) в екзилі Андрія Лівицького, в грудні 1988 року М. Плав’юк став Президентом УНР в екзилі.

На урочистій сесії Верховної Ради України 22 серпня 1992 року М. Плав’юк склав свої повноваження Президента УНР і передав Президентові України Леонідові Кравчукові державні атрибути та документи УНР із заявою про правонаступництво відновленої держави – Україна. У 1993 році винятковим указом Президента України Л. Кравчука М. Плав’юк отримав статус громадянина України.

М. Плав'юк залишив у глибокій жалобі дружину Ярославу, з якою 64 роки ділив своє життя; дітей Ореста, Нестора, Уляну і Оксану, дев’ять онуків і четверо правнуків.

Замість квітів родина буде вдячна за благодійні пожертви на UNF Foundation (Paul Yuzyk Institute for Youth Leadership), за адресою: UNF Foundation, 145 Evans Ave., Toronto, Ontario, M8Z 5X8, чи на сайті: www.unfcanada.ca або на Український студентський стипендійний фонд): The Olzhych Foundation 464 Symington Avenue, Toronto, Ontario, M6N2W5.

Вислови співчуття родині можна відправляти на електронну адресу: russplawiuk@rogers.com.

Крайова Екзекутива
Українського Національного
Об’єднання Канади

■ Всеукраїнське жіноче товариство ім. Олени Теліги з глибоким сумом сповіщає про кончину голови правління Фундації ім. Олега Ольжича, голови Організації Українських Націоналістів Миколи Плав’юка.

Провідник ОУН останні два місяці провів у шпиталі, тож була надія на його повернення до активного життя, однак, Господь покликав його до себе.

Нас покинув видатний український політик, що вособлював спадкоємність традицій визвольної боротьби і державного будівництва УНР та відновленої Української соборної самостійної держави.

Пам’ять про нього грітиме наші душі, слава його житиме у віках!

Всеукраїнське жіноче
товариство ім. Олени Теліги

■ З глибоким сумом ми зустріли вістку з Канади про те, що не стало вже з нами видатної людини Миколи Плав’юка, останнього Президента Української Народної Республіки (УНР) в екзилі, який у 1992 році передав повноваження Державного Центру УНР демократично обраному Президентові незалежної України, спадкоємиці УНР.

Важко висловити біль цієї втрати для кожного з нас і для України. М. Плав’юк був взірцем державного діяча в Україні, що поставала з руїни. Роки нашої спільної праці в Україні стали блискучою політичною школою для багатьох сучасників. Його самовідданий чин у розбудові держави лишиться незабутнім і дорогим патріотичним внеском у справу відродження Нації.

(Закінчення на стор. 17)

Відбувся баль...

(Закінчення зі стор. 13)

Розпочалася забава, на якій грали популярні гурти „Грім" з Ню-Йорку та „Ворони" з Сиракюзів, Ню-Йорк. Коломийка у виконанні дебютанток та найкращих танцюристів східного узбережжя була подібна до святкового фаєрверку.

Баль дебютанток в черговий раз довів, наскільки важливим є чинник єднання усіх українців. Представлені дебютантки з різних осередків СУМ урочисто вступили у зріле життя, ставши частиною сумівської громади. З ними пов'язані надії на підтримання традицій та примноження нових досягнень, виховання наступних поколінь та майбутність громади.

Організатором балю був комітет на чолі з Ларисою Благою-Татаренко, у якому працювали Ґеня Кузьмович-Блага, Дарка і Наталка Горбачевські, Оля Загнійна, Мирон Приймак. Андрій Стасів виконав віртуозну обробку музичних творів.

Спонзорську підтримку надали Федеральна Кредитова Кооператива СУМА в Йонкерсі, Українська Національна Федеральна Кредитна Спілка, Домівка СУМ у Йонкерсі, Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч", Ню-Йорк.

Наступний баль дебютанток СУМ відбудеться 9 лютого 2013 року.

Віктор Курилик – пресовий референт Крайової управи Спілки Української Молоді в Америці.

Намір В. Януковича...

(Закінчення зі стор. 1)

статус України визначений 10-ою статтею Констуції, а для того, щоб змінити 1-ий розділ Конституції, треба мати від самого початку не 226, а 300 голосів".

Ще цікавіше, що й голова Ради міністрів Автономної Республіки Крим Анатолій Могильов висловився на цю тему цілком недвозначно: „Проблема з російською мовою – надумана, в Криму такої проблеми нема, державна мова тут – тільки українська, а реґіональні – російська і татарська".

Якщо ж Президент В. Янукович зовсім втратить здоровий глузд і твердий ґрунт під ногами, то його намір зробити російську мову другою державною в Україні справді означатиме, як це підкреслив у своїй заяві провідник Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Олег Тягнибок, „відмову від державного суверенітету України і її незалежности".

Помер Іван Дем'янюк

(Закінчення зі стор. 1)

28 тис. євреїв у таборі смерти „Собібор", де І. Дем'янюк нібито був охоронцем.

Відгукуючись на смерть І. Дем'янюка, лондонська газета „Телеграф" вмістила розлогий виклад біографії І. Дем'янюка, зосередивши головну увагу да давньому ізраїльському процесі, коли його було помилково ідентифіковано як „Івана Ґрозного", охоронця табору смерти „Треблінка". Газета нагадує. що сумніви щодо того, що саме І. Дем'янюк був „Іваном Ґрозним", поширювалися задовго до початку суду в Ізраїлі. Згодом ці сумніви зміцнилися у зв'язку з тим, що звинувачення вдалося до використання документів з совєтського архіву, які виявилися справою фальсифікаторів з КҐБ. Тоді провідні юристи світу висловлювали думки про недоцільність повторного переслідування і засудження І. Дем'янюка без доведеної провини.

12 квітня 2011 року аґентство „Асошіейтед Прес" презентувало розсекречений документ Клівлендського відділення Федерального бюра розслідувань (ФБР). У цьому документі мовиться, що нацистське посвідчення І. Дем'янюка з його фотографією є, швидше за все, підробленим.

Висновок про можливу фальсифікацію ФБР зробило ще у 1985 році, тобто через чотири роки після того, як влада СРСР передала американцям це посвідчення. На фальсифікації постійно наполягав і захист І. Дем'янюка: адвокати стверджували, що фотографія у його посвідченні була переклеєна з інших документів.

Які причини були в СРСР фальсифікувати посвідчення І. Дем'янюка, і потім передавати його США? ФБР писала й про це. У звіті зокрема йшлося, що матеріяли були передані радянськими спецслужбами у часи холодної війни: тоді була досить поширена практика дискредитації міґрантів з СРСР.

„Інтернешинел Гералд Трібюн" – всесвітне видання американської газети „Ню-Йорк Таймс" – цитує сина покійного, І. Дем'янюка-молодшого, який нагадує, що, згідно з німецьким законодавством, звинувачувальний вирок не набуває дії, доки не завершено процесу оскарження. На його думку, смерть бетька робить вердикт мюнхенського суду недійсним, і згодом „історія покаже, що Німеччина використала його як офірного козла, щоб перекласти злочини німецьких нацистів на безпомічних українських військовополонених".

Німецька газета „Обербаверішес Фолксблат" цитує адвоката І. Дем'янюка Ульриха Буша, який повідомив, що родина його покійного підзахисного просить федеральну владу Німеччини посприяти в перевезенні останків покійного в США.

(Бі-Бі-Сі, „Кореспондент", „Радіо „Свобода", „Газета по-українськи)

Відійшов у вічність...

(Закінчення зі стор. 16)

Вічна пам'ять великому синові українського народу!

Олесь Шевченко – колишній заступник голови ОУН, народний депутат України першого скликання, **Юрій Костенко** – голова Української народної партії, народний депутат України, **Левко Лук'яненко** – Надзвичайний і Повноважний Посол України, **Дмитро Степовик** – доктор мистецтвознавства, доктор філософії, професор, **Василь Лісовий** – доктор філософії, **Василь Овсієнко** – правозахисник, **Володимир Пилипчук** – народний депутат України першого скликання, **Богдан Горинь** – народний депутат України першого скликання, **Петро Борсук, Тетяна Табелєва, Ярина Антоненко-Давидович, о. Андрій Власенко.**

В Антарктиді...

(Закінчення зі стор. 1)

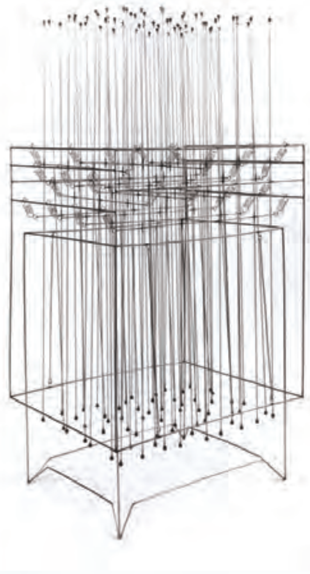
на материк і на високогір'я, як це було заплямовано науковою програмою. А коли змогли пробитися через лід на материк з нашого острова, то вже не мали часу заходити далеко вглиб континенту, де є дуже багато непройдених маршрутів та піків.

Але дане слово треба було дотримати. Випала нагода вийти на пік біля Демарії, на який ніхто раніше не ходив через перешкоду – вузьку перемичку над прірвою, над океаном, яка з'єднує пік з основним схилом. Але ми її пройшли. Це була найскладніша ділянка, де довелося використовувати запобіжні засоби. На вершині зробили тур з каміння і написали на сторінці з блокноту, що це пік „100-річчя Пласту" українською та англійською мовами, запакували це в капсулю (пластикову велику пробірку) та поклали в цей тур. На цій вершині ми були вперше, і вона розташована практично напроти нашої станції.

Від імені Пласту щиро дякуємо всій команді першопрохідців за цей подарунок до 100-літнього ювілею. Маємо надію, що це не остання здобута вершина! Головне – сміливо крокувати вперед!"

Пінґвіни і прапор України в Антарктиді. (Фото: Ігор Дикий)

Костянтин Мілонадіс

(1926 - 2012)

Дирекція Українського Інституту Модерного Мистецтва в Чікаґо з глибоким смутком повідомляє, що скульптор Костянтин Мілонадіс упокоївся 13 березня, 2012 року.

Мілонадіс був одним з засновників УІММ у 1971 році. Його мистецький стиль у скульптурі відзначався небуденною оригінальністю і поетичною структурою.

Мистецьке надбання Мілонадіса знаходиться в багатьох приватних колекціях та музеях Америки та Канади, та в постійній колекції УІММ. Його ім'я залишиться в історії мистецтва разом з Архіпенком, Гніздовським, Соловієм та іншими світової слави мистцями модерного напряму.

Ділимося сумною вісткою, що у Торонто, Канада, на 87-му році життя, 10 березня 2012 р. відійшов на Вічну Ватру

св. п.

пл. сен. кер.

МИКОЛА ПЛАВ'ЮК

Лісовий Архид. „Прем'єр"

нар. 5 червня 1925 року в селі Русів, повіт Снятин, нині Івано-Франківська область. Член юнацтва ОУН(м), літом 1944 р. – зв'язковий у Карпатах. Член Пласту від літа 1945 р. у Німеччині. Переїхавши на постійно до Канади був Станичним у Монтреалі, згодом Станичним у Гамільтоні, член ГПБ.

Особливо активний як громадський і політичний діяч – Президент УНО Канади, заступник Президента КУК, Президент секретаріяту СКВУ, голова Проводу Українських Націоналістів (1979-2012), Президент УНР у Екзилі (1988-1992). Відзначений багатьма державними орденами України.

Член Великого Племени Лісових Чортів від 1946 р., співзасновник Молодої Фамілії, Число Реєстру 81. Чугайстер МФ (1947-1952), Сатана СФ (1956-1959), Носитель Срібного і Золотого Арідників, Лицар Ордену Лисячого Хвоста. Член Кодла „Гострий Камінь" у Києві.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 15 березня 2012 р. в УКЦ Святої Покрови у Burlington, ON, а відтак на цвинтарі св. Володимира в Oakville, Ontario.

Засилаємо наші глибокі вислови співчуття дружині Ярославі, дітям Орестові, Несторові, Уляні, Оксані та внукам і правнукам.

Пам'ять про нього буде завжди з усіма нами, а в Лісовій Премудрості, в Таїнствах Творця усього видимого і невидимого він – вічний.

III Курінь УСП і УПС „Лісові Чорти"

Три роки тому, 3-го квітня 2009 року, відійшла у вічність

св. п. Марія "Міма" Зобнів

яка загинула жертвою у трагічному масакрі в Бінґамтоні. Наша родина відчуває біль та прогалину відсутності Міми- коханої жінки, любої мами, милої сестри і ласкавої тети, яка так дбайливо доглядала великий круг родини та друзів. Міма втілювала саме найважніші вартості-пожертву своїм ближнім, відданість громаді та поширювала серед молоді й американського суспільства прихильність до української культури та історії. Марія була активна членкиня парафії, вчителька українознавства, виховниця в Пласті, голова відділу Союзу Українок в Бінґамтоні, секретар міського відділу УККА, організаторка виступів і виставок про українські традиції та спадщину. Міма надавала нам приклад до наслідування своєю відданістю, щедрістю, незламністю, лагідністю і доброзичливістю. Вона нам всім помагала і гоїла нас своїми мудрими порадами та глибоким вирозумінням. У день її смерті світ втратив надзвичайно добру людину. Ми з сумом та тугою згадуємо її добрі вчинки в цю третю болючу річницю її смерти.

Вічна їй память!

"Хто жінку чеснотну знайде?
Ціна її вища над перлинами.
Дайте їй з плоду рук її,
і нехай її вчинки вихваляють її при брамах."
(Приповідки 31:10, 31)

Ділимося сумною звісткою, що в середу, 1 лютого 2012 року, відійшов у вічність член хору, довголітній соліст бас-баритон Метрополітальної Опери у Нью Йорку, та активний громадський і церковний діяч

св. п.

АНДРІЙ ВСЕВОЛОД ДОБРЯНСЬКИЙ.

Служба Божа за спокій душі Покійного буде відправлена в неділю 1 квітня 2012 року у церкві Св. Юра в Нью Йорку.

Складаємо щирі співчуття рідним та близьким покійного.

Вічна йому пам'ять! "

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Родина повідомляє приятелів, знайомих
та українську громаду що
в 30-ту річницю відходу у вічність

св. п.

ПЕТРА СМОРОДСЬКОГО

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

3 квітня 2012 р. о год. 9:30 ранку
в Соборі св. Вознесіння в Кліфтоні, Н. Дж.

Родина просить прилучитися до молитов за спокій душі Покійного.

син - Мирослав Смородський з дружиною Зіркою і родиною.

Вічна Йому пам'ять!

ДОСЛІДНА ФУНДАЦІЯ ім. ОЛЕГА ОЛЬЖИЧА В США
ділиться сумною вісткою з членами, прихильниками та українською громадою, що 10 березня 2012 р. в м. Бурлінґтон, Онтаріо, відійшов у Божу вічність на 87-му році життя відданий син українського народу, ініціятор та член-добродій Дослідної фундації ім. О. Ольжича, останній Президент УНР в екзилі, Голова Проводу Українських Націоналістів, Голова фундації ім. О. Ольжича в Києві,

св. п.

МИКОЛА ПЛАВ'ЮК

Похорон відбувся в четвер, 15 березня 2012 р. в Українській католицькій церкві св. Покрови в Бурлінґтон, Онтаріо, а опісля на кладовищі св. Володимира в Оуквіл, Онтаріо.

Опечаленій родині складаємо найглибші співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ

Замість квітів, родина просить складати пожертви на стипендійні фонди потребуючим студентам в Україні. Пожертви проситься висилати на адреси:

в Канаді – The Olzhych Foundation,
464 Simington Ave., Toronto, ON M6N 2W5;
в США – The Olzhych Research Foundation
5 Newfane Rd., Bedford, NH 03110

Ділимося сумною вісткою що в понеділок, 20 лютого 2012 р. проживши 90 років, відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО І ДІДУСЬ

св. п.

ПЕТРО ТЕРЕЩУК

нар. 15 липня 1921 р. в с. Вибудів, Тернопільська обл., повіт Бережани, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена 23 лютого 2012 р. в похоронному заведенні Gasch's в Мериленді.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 24 лютого в Соборі Святої Родини у Вашинґтоні, Д.К., а відтак, 25 лютого, тіло спочило на Українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу. Н.Й.

Залишилися у глибокому смутку:

дружина - МАРІЯ
дочка - ЮЛІЯ РОМАНЮК з дочками
син - МИРОН з дружиною НАДІЄЮ
внуки - КАТРУСЯ І ЮЛІАННА РОМАНЮК

Ближча і дальша родина в Америці, Україні і Великій Британії.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу, можна складати пожертви на відновлення Собору св. Софії в Римі: Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 W. Chicago Ave., Chicago. IL 60622, Attn. St. Sophia Fund.

У глибокому смутку повідомляємо, що 21 січня 2012 р., проживши 87 років, несподівано відійшов у вічність в Ґльостер, Масачусетс

св. п.

СТЕФАН КЕЦИК

нар. в Україні, син св. п. Юрія і Катерини з дому Ленів, та брат св. п. Параски Сичової.

Стефан виростав в Україні до шістнадцятого року життя, коли був вивезений на роботу до Німеччини. В Німеччині пізнав Кристел, з котрою одружився та виїхав до Австралії. В Австралії прожили шістнадцять років. Коли у них народилося троє дітей, родина виїхала до США та поселилися перше в Огайо, а потім в Ґльостер, Масачусетс.

Покійний мав своє підприємство. Був відданим членом Української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Сейлем, Масачусетс, любив читати, дивитися на футбол, та працювати в своїм городі. Понад все цінив свою родину в США та Україні. Любив відвідувати родину та друзів в Україні. Пам'ятають Стефана за Його добрий характер, відданість родині і церкві, та за Його привітну усмішку.

Залишилися у смутку:

дружина - Кристел з дому Бейкер, з котрою прожив 64 роки
діти - Розмарія Романик з мужем Мироном
- Михайло з дружиною Даною
- Ірена Бурк з мужем Стівеном
- Стефан з дружиною Мерилин
внуки - Наталія Романик, Микола, Александер, Михайло Кецики, Еріка і Катерина Бурк та Ерік Кецик

Дальша родина в США та Україні.

Похоронні відправи відбулися 25 січня 2012 р. з O'Donnell Funeral Home до Української церкви св. Івана Хрестителя, а відтак тіло спочило на цвинтарі св. Марії в Сейлем, Масачусетс.

Замість квітів, пожертви в пам'ять покійного можна складати на Autism Speaks, 1 East 33rd St., 4th Floor, New York, NY 10016

Українське Лікарське Товариство Північної Америки (УЛТПА)

повідомляє своїх членів та громаду,
що 12 березня 2012 р.
відійшов у вічність

св. п.

д-р мед. ВАСИЛЬ МАРЧУК
(1922-2012)

Голова Головної Управи УЛТПА 1987-1989
Голова Відділу УЛТПА Іллиной 1973-1975

Рідним складаємо співчуття.
Вічна йому пам'ять!

Головна Управа
Українського Лікарського Товариства
Північної Америки

Не знаєте, що подарувати?
ВІДПРАВТЕ ГРОШІ ЗА ЛІЧЕНІ ХВИЛИНИ*
Вона обере подарунок сама